

Standing on the Never Never

Jeg var en del af den danske punkscene fra 79 til 85, hvor jeg skrev mine første digte og spillede i mine første bands. Her nåede jeg også at se DAD fra deres allerførste koncerter. Ja, faktisk kendte jeg Stig fra tiden før DAD – hvor han havde dannet et af de mest markante punkbands i København, nemlig Ads. Jeg så dem bl.a. spille i Rockmaskinen på Christiania, hvor de spillede i et lille tæt pakket rum. Allerede der var de visuelt markante, med højt hår, læder, make-up og nitter. Hele udstyret.

Miljøet var stort nok til at der hele tiden var noget nyt at se, samtidigt med at det ikke var større end at alle kendte alle. Nogle bands fik en hel speciel status; Sort Sol, Before, Ballet Mecanique, City X og Ads. Alle i miljøet vidste hvem de var og de havde hvert deres særpræg, og de havde alle sammen noget markant at komme med. Punk-scenen var simpelthen det sted man burde være på det tidspunkt, hvis man var ung og havde sunde interesser som musik, sex og stoffer – og var klar til at eksperimentere med dem. Udbyttet var masser af tæsk fra den omgivende verden og masser af sladder og bagtalelse fra miljøet internt. Men alternativet var værre. Det var enten det meget fodformede og stivnede flippermiljø eller at tilslutte sig discobølgen. Et blik på Melodi Grand prix fra de år eller gamle optagelser fra indre bys '80er diskoteker, overbeviser en om at det ikke var folk på punk scenen der var ekstreme. '80ernes populære kultur var et lavpunkt der kunne skræmme ethvert rockn roll teenage hjerte, langt ind på punk scenen. Det var det eneste alternativ til langsom kvælning.

Det var ikke fordi punkmiljøet var specielt venligt. Det var selvfølgelig sjældent man decideret blev stukket i brystet – til gengæld kunne man ofte mærke det i ryggen. Og selvom Stig dannede Ads, så forlod han det også igen med tydelige mærker i ryggen. Hans hævn kom i '85, hvor han kom tilbage på scenen med et band der fungerede så effektivt, at de skulle tage titlen som Danmarks største rockband og blive på scenen 25 år frem. De sjoveste år var allerede ved at være forbi i punkmiljøet på det tidspunkt. Musikken blev pænere og mange af de bedste bands var opløst. Men der kom nye bands ind på scenen i kølvandet på punken, bands der klart var udsprunget af punk scenen, men hvor dagsordenen var en anden end den kulsorte punk. Det vigtigste var Disneyland After Dark, som Stig dannede, sammen med Jesper og Peter. Selvom bandet hørte til på scenen – var der ikke meget af den deprimerede sorte attitude hos dem. Der var ingen af dem der var kommet for at begå selvmord eller for at hænge med hovedet – tværtimod. Men de elskede punkens måde at lege med roller på, de elskede energien og galskaben, derfor hang de ud på den scene. Udover Stigs erfaringer med Ads, så havde Jesper også spillet i "Rebel Rouge", sammen med sin bror Jacob, i det bázatte hus, Allotria – der på det tidspunkt var et af de vigtigste samlingspunkter.

Trioen spillede en række koncerter, der med det samme blev bemærket. Ikke fordi de var habile musikere, men fordi energien i musikken var umulig at tage fejl af, og fordi alle med det samme blev ramt af det usædvanlige sceneshow der blev linet op. Disneyland After Dark lancerede sig som cowpunk – og sceneshowet var bygget op om det. Mellem de to sangere, stod der et stort kohovede og stirrede ned på forsamlingen. Og attituden var på en gang alvorlig og med tungen i kinden. Uanset hvad folk mente om bandet, så var der ingen der glemte de havde set det – og alle kunne se at de var originale, med deres helt egen dagsorden fra dag et.

Men i takt med succesen fik trio en hurtigt et problem. De manglede en guitarist – og de manglede en der kunne spille. Det blev Jespers bror, Jacob, der viste sig at være et godt valg, dels fordi han løftede hele bandet rent musikalsk, men måske allermest fordi man her havde fundet den helt rigtige kemi. Det blev ikke bare til en konstellation der holdt sommeren over. Det blev noget nær en livstids ansættelse.

Producer story og de enkelte numre: At få en pladekontrakt i firserne var en omstændelig sag. De

fleste bands på scenen prøvede ihærdigt. Startede med små kasettebånd og den slags – men der var ikke noget net dengang, ikke noget My Space eller andre netværk der lignede. Derfor gik de fleste over det alternative pladeselskab Irmgardsz. Disneyland After Dark, var også kort omkring Irmgardsz. De havde bl.a. et nummer med der hed ”Sally”, der skulle være den store single der satte alting i gang, men Irmgardsz blev for alternativt for Disneyland After Dark. Tingene fungerede simpelthen ikke, så i stedet søgte de til Mega Records. Selvom de var interesseret, var det ikke til at få dem til at udgive mere end en maxi, med tre numre – og det kun fordi Disneyland kunne medbringe 15.000,- støtte kroner fra ROSA, en statslig støtteorganisation der supportede den rytmske musik. Det var forsigtige tider, så man startede med en maxi – og så det hele an, før man investerede mere i det. At det siden viste sig at ROSA aldrig udbetalte de lovede penge, var en anden ting – men da var maxien lavet og havde vist at den kunne sælge. Der var nemlig fra starten masser af dedikerede fans – både i København og på den anden side af sundet.

Det blev Frank Marstokk der fik til opgave at producere maxien, for Mega-records. Frank Marstokk turde tro på det – han kunne grine de rigtige steder og tog det alvorligt der hvor det skulle tages alvorligt. Så havde han den force at han både havde en oprigtig kærlighed til country og samtidigt kunne se vitsen i genren. Han kunne kunsten at grine af en ting, samtidigt med at han tog den alvorligt – og han var på mange måder den helt rigtige mand for ”Disneyland” på det tidspunkt.

For Disneyland var det helt overvældende at befinde sig i studiet. Tiden fløj afsted og de tre numre Disneyland After Dark lavede de følgende dage, blev til ”Standing on the Never Never”. Det nummer der tidligere havde været på tale som single, nemlig ”Sally”, røg ud – hvilket måske var lidt synd, men det hørte ligesom det fejlslagne Irmgardsz projekt klistrende til sig. Så der blev trukket en streg og man valgte de tre numre man var stensikre på kunne holde. Valget af de tre numre og den lyd Frank Marstokk, lagde over dem, blev skabelonen for det album der siden kom. Og i virkeligheden var de tre numre måske næsten arketyper for det meste af det DAD siden har lavet. Der var det store episke nummer (Balladen ”Never Never”), den mere trashede ”Marlboro Man” (Bastard bluesen) og Attitude nummeret ”Up up over the Mountain top”(Western stilen).

Cover story: Det første cover blev prydet af et billede som Robin Skjoldborg tog af Disneyland After Dark, ude i Roskilde grusgrav. Bandet var i fuldt western outfit og selve coveret var sat op med en tekst og en ramme der holdt westernstilen perfekt. Tøjet blev for det meste hentet fra Stigs garderobe og det gevær Jesper holder på coveret, er en ganske autentisk sag, som de havde lånt af Torleifs far til lejligheden.

Call of the Wild

Mens den danske rockscene havde alle sine konforme flipper bands til den ene side og alle sine hardcore punkbands til den anden, opstod der en tredje kategori i musikken, der på samme tid tog sig selv meget højtideligt som musikere, men som alligevel dyrkede ironien i udtrykket. I de elektroniske udløbere af den scene, kunne man finde bands som Scatterbrain, der var inspireret af Eno og Kraftwerk . Og i pop-enden var der Gangway, der var inspireret af The Smiths og Beatles. De dyrkede den engelske stil tilsat blød hat og pibe, meget professionelt og meget ironisk. Men allermest gennemført var DAD, der som sin rolle valgte western universet, klonede Ramones og Johnny Cash og fik det frem, der senere blev døbt cow punk. At vælge den rolle, gav frihed til at gå på scenen, med gennemført attitude. At være rebelske, uden at blive hængt op på firkantede politiske budskaber og at tage sig selv meget alvorligt, samtidigt med at man havde tungen i kinden. DAD optrådte i fuldt western outfit når de gik på scenen og ikke mindst takket være Stig, fik showet mindst lige så meget plads som selve musikken. De leverede simpelthen koncerter der rykkede hele huset. Og ironien var velkommen i miljøet, når den kom på den rigtige måde. Det var ok at gøre noget for sjovt, hvis bare man mente det alvorligt. Den kunst mestrede DAD fra starten. De blev dansk rockmusiks svar på Sergio Leones spaghetti westerns. Og det har placeret ”Call of the Wild” som tidens mest gennemførte konceptalbum. Det album ligner

simpelthen ikke noget som helst andet i dansk rockmusik fra den tid, hverken på den etablerede musikscene eller på punkscenen.

Energien og bagkataloget var altså punkens, men outfittet og tonen var hentet fra country og western universet. Rent musikalsk hentede de inspiration over en bred kam. På den danske scene havde Sort Sol den største stjerne, men ellers hørte de Ramones, Dead Kennedys, Gun Club, Suicide, Kraftwerk og DAF – og så alle de bands der kom forbi Ungdomshuset på den tid, som f.eks. Lords of the New Church og Los Lobos. I den jomfruelige musikalske tilstand DAD stod i, var det umuligt at spille så hurtigt som Ramones og Dead Kennedys, men Gun Club var en kæmpe inspiration og det var også muligt at lægge sig i en cool slipstrøm fra Kraftwerk og DAF – og lave rigtigt, rigtigt lange numre der bare kørte. Her kunne de simple riff i verset repeteres igen og igen, indtil alle i bandet efterhånden var klar til at bevæge sig over i omkvædet. Men selve det musikalske mirakel, skete i et forsøg på at spille ”Ghost Rider” af Suicide. Ved et uheld blev tonerne spillet i en anden rækkefølge (Triolen blev vendt – på musikersprog) og det gav det tunge nummer et country feel, der var let at spille – og som lød hamrende godt. Med det riff blev ”Trucker” skabt og hele country kataloget hevet med ind blandt punkinspirationerne. Eller måske ikke hele country kataloget, men i hvert fald Johnny Cash.

Arbejds-mæssigt var det ”the easy days”. Selvom ”Call of the Wild” på mange måder blev en udfordring i studiet, var selve det at skrive numrene let. Man skulle ud og spille, og så lavede man et nummer til lejligheden. Den lethed og entusiasme, der var i DAD’s første år, gennemsyrrer hele albummet, der nærmest er leget frem. Men hvordan lyder det så – nu 25 år efter. Ja, alle kender godt de der aftener, hvor man sidder og ser en rigtig gammel film. På en måde er den pinlig, fordi alle effekterne er så langt over sidste salgsdato, at det næsten ikke er til at tage alvorligt – men på den anden side er skuespillerne bare så fede. ”Call of the Wild” har lidt af det samme. Effekterne og lyden er i den grad fra 1986, men sangene er mere end slidstærke; Riding with Sue, Marlboro Man og Trucker. Næsten alle albummets numre spilles stadig live 25 år efter udgivelsen.

Producer story: Det lå næsten i kortene at det blev Frank Marstokk der skulle følge indspilningerne op. Han havde erfaringen fra maxien, han kendte bandet og var det oplagte valg for Mega. Men når man hører albummet i dag, er det lyd-mæssigt ikke nær så råt, som når bandet spillede live. Og det kom også til at være mere poleret end det var DADs intention. Frank Marstokk fik på den ene side lagde et tykt lag ’80ser effekter på pladen, for Mega records havde en klar holdning til hvilken lyd der kunne sælge DAD. Og samtidigt kastede DAD sig også over alt det nye legetøj der var i studiet, uden helt at kende effekten. ”Marlboro Man” endte f.eks. i en version der var dårligere end det oprindelige mix fra maxien. Så det meste af pladen lider under novicernes manglende erfaring og Mega records krav til at pladen skulle passes ind i deres øvrige katalog. Det betød at de fleste numre, blev spillet langt mere potent til en DAD koncert, end det albummet kunne levere og albummet lyder lidt ferskt når man hører det i dag.

Processen i studiet var heller ikke ligefrem demokratisk. Det var teknikeren der styrede. Og det viste sig at blive en stor opgave, at få lov til at sætte sit aftryk på lyden. Jacob husker hvordan der var en underlig ting med, at musikere og teknikere hele tiden pusede territorium af overfor hinanden. Det betød at teknikeren var konge af mixeren, ”så man skulle bruge al sin pædagogiske snilde, hvis man skulle have ham til at lægge en lille smule ekko på.” Derudover var DAD meget unge og uerfarne og bestemt ikke skarpt spillene i 86. Så efter selve råindspilningen af et nummer, tog produceren og teknikeren for det meste over og sendte bandet udenfor. Problemet var bare, at Frank Marstokk og teknikeren også var grønne dengang, og der skete de underligste ting undervejs i laget af effekter – og pudsig afslutninger, som f.eks. slutningen på ”Jackie O”.

Sangene: Som sidst tilkomne medlem af bandet, skulle Jacob aflevere told, da han skulle starte. Han skulle simpelthen komme med nogle numre, der viste at han duede til noget. Det blev ”Call of

the Wild” og ”Rock River”. Jacob husker det sådan: ”Med ”Call of the Wild”, lå jeg og fik ideen før jeg skulle sove og normalt glemmer jeg altid sådan nogen ideer til dagen efter – men den her blev hængende. ”Rock River” lavede jeg om søndagen og vi spillede den til koncerten om mandagen. I den første version, stjal vi endda et par linjer fra Cash ”I shot a Man in Reno just to see him Die”, det var først senere at vi fik vores egen tekst på.” Med ”Rock River” åbnede Jesper til de helt store vidder i omkvædet og bevægede sig på en lang rejse gennem række af USA's stater. Han skrev bare den rute ned, der faldt ham ind. Først lang tid efter, satte han sig for sjovt til at tjekke om den rute overhovedet kunne rejses... og det kunne den. Da han sad og kiggede i atlasset passede det perfekt! Generelt lyder tingene på ”Call of the Wild” alt for pænt. Men et af de steder hvor det faktisk gik rigtigt godt, var på Trucker. Det er et flot eksempel på hvordan lidt producer manipulation med bandet, faktisk *kunne* ende med at fungere. Frank Marstokk, var meget begejstret for det nummer og havde nogle rigtigt gode indfald. Her fik han lige puttet et ekstra lag på det hele og faktisk løftet hele nummeret fint op i forhold til forlægget. Til gengæld blev det ekstra lag en dræber på ”It’s safter dark”. Mega records havde store planer med det nummer – og det kom gennem mange inkarnationer, før det til sidst blev produceret. Det var det sidste af albummets numre, der blev indspillet og det hele skulle gå lidt hurtigt. Det blev effektivt kørt igennem hele ’80ser effekt maskinen. Det kom der så en version ud af, med masser af keyboard på. Det hele slutter med en ”Nagasaki efter bomben”-effekt til sidst og lyden af legende børn. Det lå meget tæt på firser trenden, men meget langt fra stemningen på live versionerne.

Cover story: DAD var ude for at få taget billeder til pladens bagside. Og ideen var at det hele skulle tones i rødt lys, men resultatet blev nærmest brunt i stedet, så den fotosession gik i vasken. Derfor skulle der handles hurtigt og da bandet kiggede materialet igennem, var der tilfældigt blevet taget et billede, hvor alle i bandet sad omkring en monitor. Man kan ikke se ansigterne på nogen – kun fire gange hår. Fire gange hår! Det blev så forsiden. Hvis man ser på lp udgaven, kan man faktisk godt se hvad der sker på billedet, men det kniber lidt i cd format. Det blev bestemt ikke en prætentios forsiden. Hvis man ber Stig om at kommentere coveret, fremhæver han skriften: ”Den er fantastisk. Hvis man tager og vælger den grimme lyseblå så er den brugt til bandnavnet. Og hvis man tager den grimme røde så er den brugt til titlen. Sikker firser stil.”

Stage story: Torleif: ”Der skulle ske noget på scenen, når DAD spillede og de ville gerne gå op mod hele punk miljøets codeks med ”at vi er deprimerede og selvmord er fedt”. DAD havde det sjovt sammen, og de havde det sjovt når de spillede – så sceneshowet blev lige så vigtigt som musikken. Ved de allerførste koncerter, gik DAD på scenen, mens der blev projiceret sort/hvide franske pornofilm på dem, mens de spillede. Og siden kom det legendariske kohoved. Vi havde fået en Disneytegner til at tegne et kohoved, der blev bandets logo og vi havde fundet et gammelt kohoved, som vi havde med på scenen. Men det blev stjålet efter en koncert, så vi skulle have et nyt. Min far kendte heldigvis en der var slagterlærling i Urban planen, så mig og Jacob tog ud og hentede det nyslagte kohovede. Bagefter kørte vi hjem til mine forældres have. Der havde vi en elektrisk kogeplade og en stor gryde. Der røg kohovedet op, og så kogte det et stykke tid, til det var klart til at blive skrællet. Men vi havde ikke været grundige nok, for da det tørrede stank det ad helvede til. Vi fik ikke gjort noget ved det, så det endte med at min far gik ud og skræbde det helt rent. Og det skulle så stå foran. Det var frontfiguren, for både Stig og Jesper ville synge... så de stod der og sang duet på hver sin side med kohovedet i midten.”

DAD Draws a Circle

Allerede fra de første år spillede DAD koncerter i Sverige og fik en pæn fanskare udenfor andedammen og efter ”Call of the Wild”, blev det til koncerter i resten af norden og Holland og Belgien. Det var også der, de blev opmærksomme på de nye strømme, med bands som ”The cult” og ”Red Hot Chili Peppers”. Ting der også smittede af på bandet og lagde nogle andre ting til cowpunk imaget og gav dem lyst til at prøve nye veje.

”Call of the Wild” havde været et fantastisk gennemført koncept album, der både tekstmæssigt og musikalsk greb fat i hele Western universet og hentede ned fra det univers både i tekster, musik, outfit og sceneshow. Det sendte bandet meget effektivt afsted, men på et eller andet tidspunkt blev imaget også en hæmsko. Dels var der nogen der tog country metaforen for alvorligt og dels endte ironien som ren vits ind imellem. Der gik revy i den. Imaget skulle udvikles, for lige så irriterende som firserscenens dystre selvhøjtidelighed havde været, lige så irriterende var det at ende som den rene western joke. DAD var ikke et John Wayne band – de var et Sergio Leone band. Jesper holdt på at det var vigtigt at vide hvornår noget var charmerende og hvornår det var irriterende... Og den svære balance forstod DAD at holde effektivt på.

Så omkring tiden for ”Draws a Circle”, kom der lidt færre cowboyhatte og lidt mere af meget, meget tung røg. For det var en anden ting med bandet, alle havde lært at indhalere. Hvor ”Call of the Wild” i virkeligheden bestod mere af sodavand end øl, så havde det begyndende turneliv og de mange fester i Løkkebo gjort sit. For hvert job DAD spillede, slæbte de så mange kasser øl med hjem de kunne, for at have et arsenal til næste fest. Og så stod menuen på pulveræggekage og masser af hash, der bølgede langt ind i teksterne og lod UFOerne lande, mellem forrige albums forbløffede bisoner, på prærien. Det jomfruelige var væk og det promiskuøse rock’n roll liv rykkede ind. Også når det gjaldt indspilningerne i studiet. Ved ”DAD draws a Circle” rykkede rockdrømmen ind – en tåget blanding af ambition, overmod og talent.

Titlen ”DAD draws a Circle” signalerede, at man bevægede sig ud af western eventyret og ind i noget andet. At man tog en stor runde og nåede ud i nogle helt nye hjørner. Sådant følte det sikkert også dengang, men når man nu kigger på albummet, skulle den måske snarere have heddet ”DAD builds a bridge” – for mange af de nye retninger der blev præsenteret på albummet, kom DAD aldrig tilbage til igen. Så det interessante var ikke så meget alle hjørnerne pladen kom ud i, men snarere at den fungerede som en bro over til den lyd, der senere skulle føre til DADs store gennembrud. Når man hører albummet nu peger det i mange retninger, men det let skizofrene udtryk gik ikke op for bandet, mens de lavede den. De nød bare at lyden var blevet bedre og at der var så mange der arbejdede med på drømmen. John Rosing troede f.eks. så meget på dem, at han udbetalte hvert bandmedlem 1000,-kr. om ugen. En meget effektiv gestus, på det helt rigtige tidspunkt, der trods talentet for fester, gjorde bandet super fokuseret på at levere varen. DAD grinede måske lidt af John Rosing, når han lagde for mange planer eller af Kjeld Wennick, når han talte om ”at erobre hele verden”, men propfulde af selvtillid og lidt småskæve, stod de faktisk lige på vippen til at flyve mighty mighty high – uden helt at vide det. For de gad alligevel ikke andet end DAD 24 timer i døgnet. Så de forskellige småjobs blev sagt op – og DAD blev et full time project.

Alle var tunet ind på det samme, det her skulle være seriøst. Alle vidste også at der skulle ske et eller andet med musikken. På Mega fodrede Martin Dodd dem med masser af rockbands - og det var John Rosing der først sagde de kloge ord; ”Kig på Heavy publikummet, de er mere trofaste end de andre!” Og så kom producere som Mark Dearnley i spil, med en rigtig solid heavy baggrund.

Producer story: Frank Marstokk fulgte DAD hele vejen op til ”Draws a Circle” og han var også med til at lave demoerne til den. Men før selve indspilningen blev han fyret, dels fordi pladeselskabet havde nogle indvendinger og dels fordi bandet gerne ville prøve noget andet. Den man havde kig på var Mark Dearnley, der havde en fortid med ACDC. Det lød meget interessant, især for Jacob og Jesper der var rigtigt glade for ACDC’s lyd. Og det passede i øvrigt også Dearnley godt at lave pladen på det tidspunkt. Han lå i skilsmisse og var glad for at komme væk fra konen, de 30 dage indspilningerne varede.

Samarbejdet forløb godt. Kemien med bandet var god og DAD fik mere plads foran mikseren end ved det første album. Albummet blev indspillet i et studie ved siden af Kongens Have og stemningen i studiet var helt anderledes. Bandets selvtillid var vokset, stemningen var afslappet og

de spillede også teknisk bedre end på det første album. Der blev spist på indisk restaurant, (hvilket kostede stakkels Dearnley en mavepine), drukket øl og røget hash. Og selvom Keld Wenick kom fast i studiet hvor han dansede på bordene og krævede mere hi hat på numrene, så blev lyden mere hel end på "Call of the Wild". Men selvom en del af effektlaget var pillet af, turde bandet stadig ikke springe helt ud i punkens rå lyd eller heavy rockens tunge lyd, så mere grundigt kom Dearnleys heavy lyd altså ikke til at ligge.

Mens de var i studiet var der ingen af dem, der vidste at "Isn't that Wild", var det nummer der ville rykke. De fokuserede mere på et nummer som "Mighty mighty high", der lå i forlængelse af humoren i de gamle cowpunk ting. Men meget af den indforståede humor der fungerede fint mellem vennerne i det danske og svenske miljø, faldt helt til jorden når den mødte de engelsksprogede lande. Da bandet kort efter udgivelsen, spillede "A sad sad Xmas" for pladeselskabsfolkene i USA, var der ingen der var bare i nærheden af at smile. Så på "DAD draws a Circle", ser man de sidste store jokes i DADs musik, derefter trækkes der en streg sandet.

Det er Nikolaj Voss der siden kommer ind over, der første gang siger: "Hør her, vi holder vitserne i teksterne – men musikken skal være ren." På det tidspunkt havde de lige indspillet et nummer der hed "Sleeping my Day away".

Sangene: Hvor "Call of the Wild", næsten var en "greatest hits" når det gjaldt cow punk numre, så var udvalget på "Draws a Circle" lidt mere beskedent. Det var en overgangsplade, den svære toer, der først og fremmest er albummet hvor bandet internt fik styr på sig selv. "Call of the Wild" var resultat af flere års turneer, mens selve materialet til "Draws a Circle" blev lavet på meget kortere tid. Til gengæld var Jacob med i skriveprocessen fra starten og med til at skabe numrene fra grunden. Det gav noget andet – som man kan ane på "Draws a Circle", men som først bliver ført helt ud på "No Fuel" albummet.

Det er tydeligst på et nummer som "Isn't that Wild", som er et skoleeksempel på den stil der senere bliver til "Jihad" og "Beautiful together". Effektiv power rock, med vers og et omkvæd der skifter, som lussing efter lussing. Den opskrift der altid trækker publikum op af stolene, og på "Draws a Circle" virker den også på plade, måske på grund af Mark Dearnleys greb om lige netop den slags lyd. Alle omkring DAD vidste med det samme, at det nummer sad.

"Mighty mighty high" var bandets favorit under indspilningen. Det var fedt at spille - alt var røget ned i gryden, der blev rørt rundt og så tilsat masser af ungdommelig energi og alle de ordspil bandet kunne komme på. Stones havde lige lavet "Dirty Works" dengang. Det var en elendig plade som ikke gik over i rockhistorien, men DAD fik et gratis eksemplar på Mega. Og de havde stor fornøjelse af den og plankede starten til "Mighty mighty high", fra det album. Det kom der noget meget effektivt ud af. På mange måder var det typisk for DAD, at de lod sig inspirere af det der lige fløj forbi – ikke nødvendigvis af rockens klassikere, men det der var ved hånden. Jesper kalder selv bandet underligt historieløst, de kan f.eks. ikke alle Stones klassikerne. Og danske nationalklenodier som Gasolin har de aldrig lyttet til. For DAD startede det hele med punken og skateboards. De ved alt om den amerikanske rockscene i startfirserne – resten kom bare forbi drypvis.

På "Draws a circle" blev der også prøvet ting af, som aldrig har optrådt igen siden. Mark Dearnley foreslog f.eks., at tage et cover nummer med. Det blev til "A Horse with no Name". Det kom der et fint nummer ud af, men det dannede ikke skole. Man kan dog finde et enkelt meget vellykket cover nummer på et hyldest album til Ramones ("Havannah Affair" fra "The Songs Ramones the Same). Men ellers er det et af de spor der ikke siden bliver fulgt op.

Gospell nummeret "There is a Ship" – med det helt store gospellkor – er heller ikke gentaget siden. I den første indspilning af den, valgte man at få alle pladeselskabsfolkene til at synge kor. Et vældigt snedigt trick, for siden at få dem til at pushe pladesalget hårdere, nu de havde været med selv. Men på den endelige udgave valgte man nogen, der var lidt mere professionelle en

topcheferne, nemlig seks piger fra Sankt Annæ skolen, hentet direkte ind ved en af Peters forbindelser; de var klassekammerater til hans lillesøster.

Cover story: Ideen til coveret var at spejle det lidt psykedeliske tresseragtige. Og så at ramme noget New York Dolls agtigt i stilen, med rigtigt meget eye-liner og make-up på. Stilen bevægede sig væk fra det westernagtige, over til en mere dekadent glam stil.

Stage story: Der var to legendariske koncerter i den periode. De var begge to overraskelser – den ene fordi det gik bedre end forventet – den anden fordi det gik galt:

Jacob: ”John Rosing fik på mirakuløs booket DAD til at spille support for Goth bandet “Ghost Dance”, på et sted i udkanten af Hampton. Og vi blæste bogstaveligt talt hovednavnet af scenen. Ingen havde regnet med at det lille danske band kunne noget, men hvad vi ikke havde i teknik, havde vi i fuldstændig kompromisløshed. Vi fik kæmpeanmeldelser i NME og Melody Maker. Og vi fik endda en fan på Melody Maker der fulgte bandets karriere tæt i de år der kom. Vi var sultne – ud at prøve kræfter med de andre.”

Den anden gang gik mindre heldigt, selvom selvtilliden var ligeså stor. Mens DAD var på Mega, ville Martin Dodd gerne have dem ordentligt over i rocken og have dem til at droppe deres jokes. Og et af projekterne, for at få det til at ske, var at få dem til at spille en showcase i Carlton, for en engelsk hotshot der kom fra et af de store pladeselskaber.

Jesper: ”Det var en typisk DAD historie. Vi havde fået den ide at vi ville optræde med en lysbue – og i bedste DAD stil var selvgjort jo velgjort, så vi sad og rodede med lysbuen indtil klokken fem om morgenen og fik slet ikke sovet. Vi havde fået en af vores venner med som roadie. Han havde fortalt at han vidste alt om at stemme guitarer, men da vi startede settet, var der ingen af dem der stemte overhovedet og de første numre lød ad helvedet til. Så ham fyren der kom hele vejen fra England og troede han skulle se et nyt hot band, har bare siddet og tænkt ”hvad fanden har de gang i”. Men vi spillede færdig og vi vidste måske godt, at det ikke var helt i top, men selvtilliden var der jo. Så da vi kom ned fra scenen, kom vores venner og sagde ”at det gik skide godt – vi var allerede solgt til udlandet”. Derfor var det også lidt underligt at Kjeld Wenick og pladeselskabs fyren var gået, uden at sige noget. Nå, forventningerne var jo i top, så vi fulgte efter ned til Plaza – med alle vores venner. Og der sad Kjeld og bossen ganske rigtigt, men vi var ikke rigtigt velkomne. Fyren der var taget ud for at signe et rockband og vi var stadig i den der ”Draws a Circle”-stemning, med masser af hash, selvtillid og knap så meget selvkritik. Så det blev ikke til noget.”

No Fuel left for the Pilgrims

DAD hang tit ude på Mega records, spiste af deres frokostordning og kom hjem med bunker af ny musik. Martin Dodd, der var jævnaldrene med bandet, gav dem bl.a. det finske band Smack med, som både Motley Crüe, Guns and Roses og Nirvana havde ladet sig inspirere af. Det band havde haft attituden, selv om de ikke helt fik ført tingene til dørs karrieremæssigt. DAD tog fat i linen, hev en masse tung rock ind, der hvor der før havde været cow-punk. Og selvom der gik mange og lange diskussioner i bandet, før stilskiftet blev helt klart, var alle med på det, da det for alvor løb af stablen. Folkene omkring dem bakkede også op, men spørgsmålet var hvem der kunne følge projektet til dørs. Det åbnede for nogle rigtigt svære beslutninger. Keld Wennick var manden der havde set DAD og kunnet høre hvad de havde af potentiale, lang tid før andre i branchen. Han havde fulgt engageret med hele vejen, men lige så god han var til at finde tingene, lige så dårlig var han til at føre bandet skridtet videre. Når DAD sad på kontoret og hørte om alt det fede der skulle ske, var det jo fantastisk. Men bagefter kom det ligesom ikke videre.

Mega havde længe været offensive omkring at få forlænget og genforhandlet kontrakten efter det andet album. Men DAD trak den, for de vidste i lang tid, at det ikke fungerede med Mega, hvis de

for alvor skulle videre. Men det var svært at etablere et brud med nogen mennesker, man egentligt rigtig godt kunne lide. Omvendt vidste DAD, at de var velkomne på Medley og havde fornemmelsen af, at det var der de skulle hen, hvis de skulle videre internationalt. Men hvordan foretager man sådan et skift diplomatisk? DAD besluttede sig for at skrive et brev, hvor de gjorde rede for tingene. Derefter ville de møde op på pladeselskabet, så folkene på Mega lige havde nået at synke meddelelsen. Og så var det bandets håb, at man kunne få et møde og en aftale i fordragelighed. En udmærket plan. Men de danske postarbejdere var meget utilfredse med løn og ansættelsesvilkår i de dage. Så NETOP den dag brevet skulle ramme Megas skrivebord, strejkede det danske postvæsen og da DAD mødte op, var der ikke nogen der havde læst brevet. Det betød at nyheden sprang på den værst tænkelige måde. Hvis DAD havde frygtet at nogen skulle tage det personligt, så fik de helt ret. Folkene på Mega blev endnu mere kedede af det og skuffede, end bandet havde frygtet. Først og fremmest synes de, at det med at benytte genforhandlings klausulen var et beskidt trick. DAD brugte det der hed ”matching offer”, hvis de kunne komme med nogen der kunne give et bedre bud på den næste plade, havde de ret til at skifte, og den klausul kunne de benytte når Medley stod og ventede. Så DAD skiftede selskab og det tog faktisk en del år, før de rigtig kom på talefod med Mega folkene igen. DAD forstod dem udmærket, men de skulle bare videre af et andet spor – og selvom det gjorde ondt, var de sikre på at de havde gjort det rigtige.

Den energi der havde fået dem til at tage bruddet, kom også til udtryk kreativt. På rekord tid producerede de et demo bånd med 12 numre. Efter de første tre numre, fulgte resten lynhurtigt efter. Alle dykkede fuldstændig ned i den nye rocklyd. Demoen blev fulgt op med en række turneer i udlandet og DAD boede sammen 24 timer i døgnet og øvede HVER dag. Pludselig var der blevet meget kort mellem band og hverdag. I Løkkebo kørte den non-stop, med druk, sex og masser af musik. Det gamle cowpunk bånd blev cuttet og læderbukserne blev fundet frem. Musikalsk blev der simpelthen skiftet til den hårde rock. Hverdagen blev akkompagneret af guldøl og ACDC, og mange af de gamle dogmer fra punk tiden, om hvad man måtte eller ikke måtte, blev droppet. Tingene samlede sig og alt i udtrykket svulmede af energi.

Der var selvfølgelig masser af tvivl undervejs. Masser af folk der mente, at nu lød DAD ligesom alle de andre. Hvad var der blevet af det gamle cow-punk band? Specielt svenskerne reagerede og var bestemt ikke til den nye sangbog. Da pladen kom, var modtagelsen derfor også blandet; Ebbe Rosander på Berlingske var begejstret, mens Information var meget negative og mente at DAD havde svigtet idealerne. I sidste ende var DAD ikke i tvivl. Der var sprøjtet ti gange mere arbejde i ”No Fuel” albummet end i noget af det de tidligere havde lavet. Det var ikke et spørgsmål om at sælge ud, men om at blive ældre og mere professionelle. Rundt omkring dem var folk gået i gang med videre gående uddannelser og faste jobs. Det var tydeligt, at DAD ikke kunne holde sig flydende på småjobs og en amatørtilgang til musikken, hvis de også personligt skulle videre. Hvis rockdrømmen skulle tages seriøst var der kun én vej. Og der var nogle gode arbejds og inspirations sejre at bygge på - og de rigtige folk bagved.

Hvis man skal tale om tidspunktet hvor rockdrømmen rigtig satte sig, var det da DAD spillede på Roskilde og fik hele festivalen til at gå amok. Albummet var kommet i marts 1989 og i juli fik de guldpladen for 100.000 solgte eksemplarer. Rosing der havde fingeren på pulsen, fik booket de helt rigtige koncerter og når DAD kørte Danmark tyndt i deres Volkswagen Transporter, kunne de høre sig selv konstant på P3. Den sommer kom troen på, at det hele virkelig kunne lade sig gøre. DAD fik de musikalske virkemidler på plads, de vidste hvad der fungerede og hvorfor det fungerede. Hvis bare man satte tingene rigtig sammen, så kunne det blive stort. Rigtigt stort.

Producer story: ”No Fuel left for the Pilgrims” startede faktisk med en engelsk producer, Jeremy Allom, som Poul Bruun synes lød godt. Det var i hvert fald en der kunne spille højt. Hele sessionen startede med at han kom ind, drak en flaske Cognac, røg nogle joints og sprang nogle Yamaha studie højtalere. Så sendte han bud efter nye højtalere og begyndte at hærge alt hvad der var af råmix. Jacob der begyndte at have nogle klare ideer om hvad der skulle ske med musikken fik nervøse trækninger, adskillige grå hår og søvnløse nætter. Og resten af bandet begyndte også at

blive godt rystede, f.eks. da Jeremy tog fat på ”Girl Nation”; ”den sang handler jo om at gå på bar og score i læderbukser – så hvorfor synger i ikke ”Girl Nation / Its good to be the king!”” Foreslog han, mens han inhalerede endnu en flaske cognac. Og den tekstændring var bandet ikke med på. Det samme gjaldt forslaget om en masse handclap på ”Point of View, der ikke lige var hvad DAD forstod ved begrebet ”at løfte mixet”. Der blev sprunget fire sæt højtalere og drukket adskillige flasker cognac mere før bandet simpelthen nedlagde veto overfor Poul Bruun. De havde brug for en der kunne dreje på andre knapper end lige volume knappen.

Men noget godt kom der faktisk ud af manøvren, nemlig at DAD var usædvanligt åbne for afløseren. Den afløser viste sig at blive Nikolaj Foss og teknikeren Lars Overgaard. Hvis det skal helt ærligt frem, så havde DAD ikke helt betragtet dem som ”fine nok”, for de havde en historie med den del af dansk rock, som DAD ikke følte sig beslægtet med. ”One Two” og bands i den ende – og når man nu spejdede efter et hårdere rock udtryk, var de ikke first choice. Men omvendt, så var det dem DAD havde lavet demoen med og det blev helt naturligt at lade dem følge tingene til dørs. Og det viste sig også at Foss var mere end motiveret til at slippe poppen og gå i gang med rock lyden. Han havde længe kigget efter noget med der lå godt til en mere amerikansk rocklyd, end de danske bands generelt gjorde på det tidspunkt – så de blev hurtigt enige om retningen. Og så var Nikolaj straight. Jacob fortæller at ”Nikolaj og Lars førte bandet meget pædagogisk ind i det hele. For det første fik de det hele til at lyde vildt godt – og for det andet er der bare ikke noget ondt skabt i Nikolaj Foss. Han snakker altid bare derud af, han holder ikke noget inde og det kan man fandme godt bruge i branchen.” Og Lars Overgaard fungerede også fint, for det første kunne han godt lide amerikansk rock og for det andet kunne han klippe og klistre bånd. Han var dedikeret, en rigtig læderbuks når det kom til stykket. Så tilsammen skabte det DAD’s nye gennemførte lyd. Foss havde også en forkærlighed for kor og anden stemmer, som flyttede udtrykket meget fra ”Draws a Circle” og der blev mere brug af c-stykker og små finesser i musikken. Det blev DAD’s kontante rå cowpunk, tilsat noget ACDC og Foss lækkerier fra poppen. Tilsammen ramte det noget helt rent i tiden - og det perfektionistiske producer par havde specielt en forkærlighed for at bruge effekten, harmoniser på albummet og de blev hurtigt døbt Nick Nizer og Lars Harmo, af DAD. Det hang ved siden.

Sangene: Der er ingen tvivl om hvad der først og fremmest er hittet på ”No Fuel”-albummet. Det er åbningsnummeret; ”Sleeping my Day away”. Ingen i bandet bliver trætte af at spille det. ”Sleeping” er et catchy nummer, af den slags man ikke glemmer igen, når man først har hørt det. Jacob mener, at det der gør nummeret så unikt er dets måde at blande det lidt sørgmodig, med det meget energiske. Nummeret blev skrevet oppe i Stigs sommerhus, hvor bandet var taget på intens øvelejr. På det tidspunkt sov bandet til klokken fem om eftermiddagen, før de stod op og spillede til klokken fem om morgenen. For det meste blev der holdt spisepause mellem midnat og klokken et, hvor der blev spist lørdagskylling klokken et, men ellers levede man af – cigaretter, hash og øl. Om dagen gik tiden med søvn, søvn og søvn – indtil man igen stod op og så spillede det nye rif, der siden blev til ”Sleeping”. Det blev spillet i en uendelighed. Og Jacob vidste, at når han gad at blive ved med at spille det riff, så var det fordi det ville ham noget. For Jesper var det mere bare et nummer blandt de andre – men Jacob var besluttet forelsket i riffet. Spørgsmålet var hvordan det skulle struktureres; og så var der på det tidspunkt et nummer der hed ”Bang bang” (med bandet Cheetah). Det havde et langt vers, ikke bare med tre akkorder og så rundt igen – men med seks akkorder før det kom tilbage igen. Den struktur blev lagt ned over nummeret. Og det fungerede. Siden er det spillet i en uendelighed og er fast ved hver eneste DAD koncert. Ud over ”Sleeping my Day Away” er ”Point of View” et af de numre der tekstmæssigt forlader den gamle DAD tradition. Her er der hverken western historier eller hash skrøner, teksterne handler for første gang om bandet selv. Tidligere havde bandet altid haft en blufærdighed, som gjorde at de var meget forsigtige med at blive for personlige, men her åbnes der op. ”Point of View” er en kommentar til alle de folk DAD mødte i miljøet, der var så kategoriske og sikre på sig selv, at de aldrig hørte andre argumenter i en diskussion, end deres eget. Interessant nok er der mange der har troet at sangen blev skrevet *netop* til dem. ”Point of View” har musikalsk den meget markante

guitarlyd som også ”Sleeping” har. Den guitarlyd er taget med fra cowboydagene og fik mange til at lytte. Da de var på den store turne til Australien og Japan, talte de med en australsk pladeselskabsmand der sagde, at det der havde gjort ham interesseret var, ”that big fat and friendly guitar”.

For bandet var der tre sange der var specielt vigtige; det var ”Sleeping”, ”Jihad” og ”Girl Nation”. De blev alle sammen demoet første gang med Peter Schiøtz, nede i DAD’s nye øvelokale under den legendariske bøsse og dragbar, Madame Arthur, i Lavendelstrædet. Øvelokalet lå lige under toilettet, så der stank altid af pis og fugten drev ned ad væggene, men det kan ikke have distraheret nævneværdigt, for her blev hele den gyldne del af kataloget skabt. De tre numre blev alle indspillet og demoet flere gange – og de blev også spillet live på Roskilde før pladen kom. Så det var numre der sad godt i blodet på DAD og blev ryggraden for albummet. Siden skulle der laves yderligere demo af 10- 12 numre mere. Og det sprøjtede ud af bandet. For DAD er den kreative proces aldrig gået så hurtigt, hverken før eller siden. Der gik kun tre måneder fra den første demo, til hele perlerækken var klar.

Når det gjaldt vitser, blev de holdt i teksterne. Den mest berømte er måske Stigs terrorist i ”Jihad” der siger; ”You can get the girls & the videomachine, but the fuel you asked for... You cannot have!”. Lyden på stemmen lyder som om den kommer gennem en skinger propaganda højtaler – og de lavede effekten ved at få Stig til at ringe op på telefonen – og råbe det gennem røret. Men når det ellers kom til musikken var vitserne næsten luget helt ud.

”Ill Will” er måske det tætteste DAD kommer på en musikalsk vits, med det ultratunge heavy nummer. Her er tungen lidt i kinden – og for folk med skarpe ører er der en Rick Ashley hi hatten i ”True Beliver” og en dør der smækker i ”Overmuch”. Men ellers holdt de sig på måtten musikalsk.

Cover story: Historien om coveret til ”No Fuel”, er også historien om hvordan Jacob kom i bukserne på Stig. Pladeselskabet havde været negative overfor de første billeder, DAD var kommet med, men bandet selv var glade for udtrykket og fandt en allieret i Søren A, fra Mand Over Bord. Han tog derfor fat på at give billedet ”noget ekstra”. Det blev først og fremmest den blå flamme på benzindunken, der er den eneste farve på det falmende cover. Forslaget gik igennem og billedet kom på og alle var glade, indtil albummet udkom i US. Her var man bange for, at band navnet kunne udløse et søgsmål fra Disney koncernen, så man skiftede navn til DAD. Det betød at teksten på coveret skulle ændres og i praksis var det temmelig vanskeligt – for Jacob stod og tronedede i midten af billedet og ville skygge for det nye korte DAD-logo. Søren A blev sendt til USA, for at løse problemet og han løste det ved at lade Jacob og Stig bytte plads i billedet. På det færdige cover er personen til venstre altså lavet af Jacobs overkrop og Stigs underkrop. Det imponerende er at det er lavet på gammeldags facon med saks og klister.

Stage story: Søren A: ”Vi står nede på Roskilde i 1989 og folk fra Warner Brothers i USA er inviteret med. En af dem er den her amerikaner, Carl Scott, der står inde backstage og kigger med over hegnet. Han kunne ikke nå, og vi skaffer fire paller til ham. Så får vi den her kæmpe mand op at stå på dem. Og nu kan han se ud over publikum, der bare går amok – og DAD på scenen... og man kan bare se kasseapparatet fise rundt i øjnene på ham... For der står de, med kohoveder og bannere. Han vidste bare at han havde fundet bandet, der kunne blive rigtigt stort...”

Riskin it all

”No Fuel left for the Pilgrims”, blev til i en kreativ strøm, hvor numrene ubesværet fulgte hinanden. Virkemidlerne var på plads, nu skulle numrene bare ud. Og effekten udeblev ikke, det var som en raket der var sendt afsted og efterlod store jobs, store budgetter og store investeringer. ”No Fuel” blev lanceret på det amerikanske marked, med et stort budget i ryggen og en lovning på et album til at følge det hele op. Bosserne fra Warner Brothers kom til Danmark og så 70.000 mennesker gå amok til DAD. De fulgte også med til DADs vanvids fest, hvor de blev præsenteret for så meget

tequilla og gang i den, at de var sikre på, at her var guldkalven begravet.

Det resulterede i den dyreste kontrakt med det, der for Warner, var et debutband. ”No Fuel” solgte også nogle hundrede tusind - og det kunne man jo syntes var ganske fint, men Warner havde regnet med at få flere nuller på salgstallene. De var meget ambitiøse. Efter et effektivt spil poker, hvor der var satset i stor stil, kom tiden hvor indsatsen helst skulle komme mange gange tilbage. Selvom DAD selv ikke var skuffede over salgstallene, så var det tydeligt at varen nu skulle leveres i form af det næste album. Det skulle bare fungere. Så der blev i langt højere grad tænkt over efterfølgeren og der blev lavet et stykke målrettet arbejde, både musikalsk og konceptuelt. Albummet fik den perfekte titel ”Riskin it all”. Hvis ”No Fuel” havde været poker, så var det nye album russisk roulette. DAD satsede hele butikken og gik i gang med demoerne.

Forarbejdet blev allerede lavet i tourbussen, med et lille elektronisk trommesæt og nogle små forstærkere. Og efter tournéen gik det reelle demo arbejde i gang. DAD skiftede øvelokale og flyttede fra kælderen under Madame Arthur, til kælderen under Krasnapolski og U-Matic, nogen af midtbyens hippeste caffér og musiksteder. Lugten i øvelokalet blev bedre og der blev arbejdet effektivt hver dag – inklusive søndag. Der blev spillet højt og uden ørepropper, til gengæld blev der nu spillet med båndoptager. Alt i øveren kom på bånd, så pludselig blev alle numrene fanget ind og det var til at huske ideerne fra dag til dag. Det betød at der blev bygget effektivt videre på alt, hvad der blev lavet. Relativt hurtigt lå der syv - otte numre, som Nikolaj Foss og Lars Overgaard kunne blive inviteret ned og høre. Og de tabte simpelthen kæben. DAD havde i den grad leveret. ”Riskin it all” var den svære internationale toer, hvor bandet havde alt at miste. Så det var ekstremt svært at gå til, men inspirationen havde været der og resultatet blev flot.

Så hvorfor fortsatte raketten ikke. DAD tog på succesfulde turneer over det meste af verden – inklusive Australien og Japan. Showet var fantastisk, musikken blev leveret og alligevel var der noget der gik galt. Der var to barrierer der ikke lod sig krydse. Den ene var forskellen på to musikkulturer, den anden var tiden.

Fra det øjeblik kontrakten var underskrevet gik den amerikanske rock fabrik i gang. Den inkluderede en masse marketingsfolk, der vidste alting bedre end bandet. Først og fremmest blev der sat en masse folk på, som Warner så som rigtigt professionelle. Det betød at hele den faste stab af venner, inklusiv Torleif røg helt ud i periferien. Videoen til ”Grow or Pay” blev f.eks. som amerikanerne ville have det – og der blev brændt enorme beløb af, på noget der måske kunne være udmærket, men ikke var DAD. I de første år sad DAD og lavede julekort til deres fans og svarede personligt på de breve der kom. Når noget til sceneshowet skulle laves, var det vennerne der gjorde det – når der skulle tages billeder og udvikles ideer, var det vennerne der lavede tingene. Der var kun folk om DAD der var personligt involveret i projektet. Den gør-det-selv filosofi havde DAD vokset sig store på, og den blev simpelthen fyret, til fordel for amerikansk marketing. Det var to musikkulturer der stødte sammen og som aldrig fandt hinanden.

De bands som Warner skelede til som idealer for lanceringen, var meget gennemførte i alt hvad de foretog sig, men der var ikke noget glimt i øjet, ikke nogen lethed i musikken og ikke så mange lag i musikken. For DAD var det vigtigt at have en afstand til de rockklicheer, de legede med. De havde simpelthen ikke lyst til at blive den vare, som Warner gerne ville sælge. Nogen mente at USA endte som et flop for DAD, men hvis det er sandt, så var der tale om et flop på DAD’s helt egne præmier. Alternativet havde været at flytte derover og blive Mike Tramp. DAD valgte i stedet at holde selvrespekten intakt, der var simpelthen nogen kompromisser de ikke ville indgå. Set i bakspejlet var det fatalt for den amerikanske karriere, men mens det skete var der ingen i bandet der opdagede hvor fatalt det var. Der havde været fuldt tryk på gennem ”No Fuel”, med turneer over hele verden og der blev leveret et meget flot album med ”Riskin it all”. Så da alting ikke lige klappede, regnede ingen i bandet det for at have spildt chancen, de troede bare først gennembruddet

skulle komme med næste album. Det kørte jo hjemme, hvor de lå klart i første division. Jacob opdagede det rigtigt da han en sommersondag, ville køre en tur op langs Strandvejen på sin motorcykel. Det skulle være en stille tur med kæresten og nogle stop undervejs. Hele vejen; i Charlottenlund, Vedbæk og Rungsted, måtte han af med souvenirs – den avis han havde læst i, den kop han havde drukket kaffe af. Så hvad var det der standsede interessen over there?

Tiden havde noget i ærmet til DAD. Samtidigt med at ”Bad Craziness” videoen blev lanceret, kom ”Smell like Teen Spirit” med Nirvana og med ét var der bare ikke plads til noget andet. Var håret lidt for langt og læderbukserne for stramme, så blev det rensset ud. Grunge toget buldrede over USA og det var ikke kun DAD der blev kørt over. Samtlige af de rock bands der blev signet af Warner på det tidspunkt røg ud, næsten overnight. Den rock der solgte bredt lød som grunge, og den som solgte mere niche-mæssigt til headbangers, blev benhård og lød som Sepultura og Pantera. Det lød ikke som ”Riskin it all”. Ved de opfølgende forhandlinger om det kommende album året efter, var der nye folk på og interessen for at forlænge kontrakten var væk. DAD havde afleveret deres svendestykke, de var blevet Skandinaviens største band og solgte bedre end nogensinde i Europa, de turnerede verden tynd og oplevede rene Beatles tilstande i Japan. Så de arbejdede, spillede og leverede – mens hele USA hørte grunge og pladeselskabet derovre ikke rigtigt satte mere i gang.

Producer story: Mixeren på ”Riskin it all” havde været inde over DAD allerede på ”No Fuel”, hvor han lavede et mix af ”Sleeping my Day away” – nu skulle han mikse det hele sammen med Nikolaj Foss i et studie i Holland. De to viste sig at få det svært. Chris Lord Alge var en New York, hot shot mixer og med Nikolaj Foss ord var han typen ”der var så skide smart at han vidste det hele på fem minutter”. Chris begyndte at mikse og han ville ikke have at hverken Foss eller andre rørte noget, han vidste hvad der skulle gøres. Og da han fandt det han synes var den rigtige lyd, så kørte han det hele gennem den indstilling. Så efter tre, fire dage fortæller han over middagen, at nu er tingene færdige og at han har bestilt et fly hjem til New York. Og det fik Foss op af stolen, Nick Nizer var ikke i nærheden af at have den lyd der skulle til. Efter en større konfrontation, måtte Chris Lord Alge afbestille sin flybillet og gå tilbage til studiet med Foss. Derefter fulgte nogle hårde dage, men det lykkedes faktisk at få mikset tingene – og Chris Lord Alge indrømmede selv at det blev langt bedre. Men hvert eneste nummer blev mixet efter samme mønster, Chris nægtede først at gøre det Foss foreslå – så sloges de om rettelserne i lang tid, hvorefter Chris til sidst indvilgede og bagefter sagde, at det fungerede skide godt. Alligevel startede slagsmålet forfra ved det næste nummer. Chris var en pisse god håndværker, men processen var meget tung. Bagefter sad Foss i studiet. DAD var taget hjem til København og Chris til New York. Den eneste der var tilbage var en rigtig dygtig assistent, der hed Erwin Musper. Han havde arbejdet mange år med Def Leppard. En rigtig kompetent fyr der delte Foss ideer om hvordan det skulle lyde.

Nu sad de alene i studiet, uden nogen til at brokke sig og gjorde tingene færdige. Undervejs nåede de til ”Bad Craziness”, og blev enige om at prøve at speede den op på båndet. Normalt speeder man max 2 procent, men Foss gav den 3. Så den fik et ordentligt skud energi. Da han kom hjem og spillede den, synes alle det lød fedt. Og Foss sagde ingenting, for det virkede. Men senere sagde Jacob godt nok, at han fik mistanke når han skulle stemme guitaren. For at ramme tonen på pladen, skulle guitaren stemmes en del højere end før.

Sangene: ”Bad Craziness” er det perfekte åbningsnummer til ”Riskin it all”. Alle kan huske de toner der åbner albummet og gør os klar til fest. Men i processen var der faktisk lidt problemer med netop den guitar der åbner det hele. Det var på en eller anden måde for gumpetungt – og det løste Nikolaj Foss som sagt, ved at speede det hele lidt op. Og det var fint, men der manglede stadig noget skarphed i lyden, som det ikke var til at få frem. Undervejs stod Jacob og spillede med på en Kazoo - og pludselig fik de den ide at dubbe kazooen med i guitarlyden. Foss lagde den ned, så man ikke umiddelbart opdager det, men det er det der giver den helt karakteristiske lyd på guitaren.

Der er ikke så meget der ikke fungerer på ”Riskin it all”, men én af tingene er ”Day of Wrong

Moves”. Hvis tingene kunne gøres om, skulle den flyttes ned til track 7, i stedet for at være track 3. Den sænker tempoet på albummet på det helt forkerte tidspunkt. Og det er et mærkeligt nummer – for umiddelbart er det et rigtigt DAD nummer efter bogen, med alle de rigtige ingredienser. Den kører ikke rigtigt, den er simpelthen for konstrueret. Derfor er den også næsten gledet ud live. Jacob husker at de spillede den live i Berlin: ”Det var en fantastisk aften og vi havde spillet tre gange ekstranumre og blev hele tiden klappet ind – og så havde vi ikke flere numre at spille. Derfor spillede vi ”Day of wrong moves” – og så gik folk hjem.

Omvendt er det med ”Grow or pay”. Det ligger som track 7 – og det skulle være helt oppe foran. ”Grow or Pay” holder virkelig. Men fordelingen blev sådan, fordi ”Day of Wrong Moves” er så let at gå til, sådan lidt Stones start og dejlig let at spille – mens ”Grow or Pay” kræver lidt mere. Den er ikke ligeså enkel at spille, men det er den der har noget. ”Day of Wrong Moves” er sådan en sang der er god at spille, når man skal finde den rigtige lyd i studiet med twang guitaren og koret. Den har alt det der er typisk for en DAD sang, men ingen kant.

”Grow or Pay” blev til efter en ide fra Jacob. Han havde fundet intro temaet hjemme på det gamle klaver i Tøndergade og det varede længe før nummeret var mere end den intro. Så pludselig fik Jacob taget et par toner fra temaet i ”Once Upon a Time in the West” – det der spilles af mundharmonikaen. Bare tre - fire af dem. De blev splejset på og så sad den der. Hele grundtemaet er bygget op om sammensætningen af de to ting. Folkene på pladeselskabet kunne også høre det med det samme, og valgte den til en video. De valgte faktisk ”Grow or Pay” frem for ”Bad Craziiness” – og det var det rigtige valg. I det tilfælde kunne de faktisk høre potentialet før DAD.

Et andet nummer der var på tale som video var ”Smart Boy”. I begyndelsen var det også tænkt som den første single fra albummet. Da ideen om en video tog form kontaktede man Lars von Trier og Ålbæk, der fik tre numre at vælge imellem på albummet. De valgte også ”Smart boy”. Og Lars von Trier fik 25.000 kroner for at komme op med en ide til videoen. Ideen var på én linie: ”Bandet står i mudder!!!” Det var Trier selv meget begejstret for, mens DAD godt kunne tænke sig en lidt grundigere beskrivelse for de 25.000. Men det var det oplæg de kunne få, så sluttede mødet ligesom der.

”Laugh and a ½” var i lang tid et problembarn der stod og vippede. Nikolaj Foss var slet ikke tilfreds med nummeret og synes simpelthen det var for kedeligt. Det var et rigtigt straight rocknummer, hvor der ikke rigtigt skete noget. Efter et møde om sagen, blev de enige om at gå radikalt til værks. Så de elektriske guitarer røg ud og Jesper og Jacob spillede det hele på akustisk guitar. Peters trommer røg også ud – og i stedet slog han på et udspændt skind. Det blev til ”Laugh and a ½” og endte som et hit. Et rigtigt lighternummer der løftede arven efter ”It’s after dark.”

Cover story: Ideen til hele ”Riskin it all” konceptet, var det med at side alene hjemme i lejligheden. Der skulle være lamper og sofa stemning. DAD arbejdede med ideen om at forvandle hele scenen til en kæmpe dagligstue og Torleif havde designet en sofa med håndmalet stof til lejligheden. DAD havde en lang fotosession med en gammel skateboard kammerat, der var begyndt som fotograf, men det lykkedes ikke rigtigt. Det blev plørehamrende sort og ikke til at se hvad der skete. Så de endte hos en professionel fotograf der hed Per Kruse, som Søren A anbefalede. Umiddelbart var han ikke et typisk DAD valg. Han bevægede sig i reklamebranchen og var ukendt land for bandet. Men alting var sat op da DAD ankom og der gik kun fem kvarter før billederne var på plads. DAD følte dårligt de var startet og resultatet var flot. Lyssætningen gav den gule dagligstuestemning, uden at billedet slørede til – og i midten sad bandet i Torleifs nymalede sofa og risikerede det hele.

Stage story: Jacob: ”Da vi startede og før der kom store penge i det, foregik tingene anderledes. Torleif solgte f.eks. T-shirts for os. Han fik dem trykt i god kvalitet proppede dem i kasser og slæbte kasserne med ned til KB hallen. Så satte han et skilt op med priser og gav sig til at sælge løs. Og

pengene røg altid ned i sådan en doktortaske han havde – og den hev han så med rundt i byen. Hele Torleifs omgang med kontanter var totalt Amager lilleskole, flere gange gik han med en hel aftens omsætning i kontanter i en Netto pose. Og der var altså en gang imellem Rosing sagde... ”skal de ikke lige op i pengeskabet.” Alt det ændrede sig med de store kontrakter, det hele blev tjekket med revisor og den slags. Men selvom vi fik folk indover på den økonomiske side, så prøvede vi alligevel at holde fast i at gøre ting selv, når det gjaldt andre ting og det havde de store pladeselskaber det svært med.”

Torleif: ”Vores måde og amerikanernes måde at gøre tingene på var helt forskellig. Peter kunne finde ud af at sætte strøm til ståltråd og skære ting ud i flamingo. Så vi sad møjsommeligt og lavede alle vores kranier selv. Jeg tegnede også mønstret til den store sofa der skulle stå på scenen – og så inviterede vi ti af vennerne ned og sad og malede stoffet i hånden. Det samme med de tegnefilm jeg lavede til bandet, de blev også håndcoloureret af vennerne. Så købte vi bajere, mens vi sad og malede. Hvis det skulle være bestilt ude i byen, så havde vi aldrig fået det lavet. Men amerikanerne havde en helt anden tilgang til det der.”

Helpyourselfish

Efter den lange ”Riskin it all” turne, hvor DAD bogstaveligt talt havde boet, spist, sovet, drukket og arbejdet sammen nonstop, var det tid til den første pause nogensinde. I to måneder lukkede de simpelthen butikken ned. Jacob tog på to måneders motorcykel tur ned gennem Europa, Jesper fik sin første datter og Stig flyttede sammen med sin kæreste. Brikkerne skulle omarrangeres, både musikalsk og privat. Der var simpelthen lagt op til en helt ny arbejdsform. Og i årevis hørte pladeselskabet praktisk taget ikke noget fra DAD, andet end at de arbejdede på sagen. For DAD var der en følelse af at festen var slut, efter det opslidende arbejde med ”Riskin it all”. Selve turneen gik på sin vis godt, men det store gennembrud udeblev og der var en mærkbar frustration over at det tunge træk, ikke havde rykket mere i US. DAD toget sagtne simpelthen farten. De var nået længere end de nogensinde havde drømt om i cowpunk dagene, men ikke så langt som de havde håbet, da arbejdet på det amerikanske marked begyndte. Hvor de før havde ligget og surfet forrest på den bølge der var i tiden, så var tiderne skiftet. Alt hvad der var af klassisk heavy forsvandt. DAD stod der selvfølgelig stadig – og det gjorde Motley Crüe og Bon Jovi også, men ellers var der kun ét band der virkelig forstod at holde fanen højt; Metallica. De havde netop lavet det sorte album og vist, at det var derud på det helt kompromisløse beat, at den hårde rock skulle ligge for at finde publikum, med mindre man var en del af grungebølgen, der stadig væltede frem og efterlod danske aflæggere som Dizzy Mizz Lizzy og Kashmir. Men fælles var, at der var mindre plads til fis og ballade end nogensinde. Og det gjaldt også for DAD.

Bandet kendte sine virkemidler rigtigt godt nu. De første to plader havde prøvet en masse af, de næste to havde fundet en karakteristisk lyd. DAD vidste hvad der fungerede nu, men de var også meget bevidste om hvad der *ikke* fungerede. ”Helpyourselfish” blev derfor pladen, hvor bandet var så trænet musikalsk, at de skrottede alle de ideer der ikke sad rent i skabet. Det var slut med at bikse noget sammen den ene dag og spille det den næste. Det var slut med at fyre et demo bånd af med 12 fede numre, der alle sammen havde potentiale. Niveaueet var blevet tårnhøjt. Der blev ikke bare prøvet mange riffs af, der blev også fyret mange.

Da ”Helpyourselfish” endelig blev præsenteret, først for pladeselskabet og siden for fans og anmelderkorps, var der mange der var overraskede over den helt nye lyd. En anmelder skrev; ”Når de nu har fået børn – hvorfor fanden er de så, så pisse sure!” For ”Helpyourselfish” var det til dato sorteste, hårdeste og mest kompromisløse album DAD havde lavet. Hvis ikke titlen ”No Fun” allerede var taget af Iggy Pop mange år før, kunne den godt have været overskriften på det album, der havde været over tre år på vej. I Stigs optik havde de været meget tungt at lave: ”Jeg kan huske at Peter og jeg satte os udenfor en dag, fordi solen bragede ned – og det kom der et kæmpe skænderi ud af. Der skulle terpes. Schule, schule und schule!!! Vi dømte os selv til tre års fængsel i King

Diamonds øvelokale i Nordvest – og nogen gange spekulerer jeg på, om vi nogensinde er blevet løsladt igen.” For hele bandet var der en fornemmelse af, at der var gået arbejdslejr i den. Og flere i bandet spekulerede på, hvordan det lige var endt på den måde. Her havde man valgt at blive professionelle musikere, for ikke at ende med otte til fire. Og pludselig klappede fælden alligevel. Det blev otte til fire og hard work.

For et band som DAD, er der altid enighed om at fornyelse er af det gode, men samtidigt er det et band med store egoer. Det ender altid med at lyde som DAD til sidst, men det koster masser af diskussioner. Stig var f.eks. ikke med på, at ”Helpyourselfish” skulle være så hård som den blev. Han og Peter ville videre af ”Riskin it all” sporet. Det betød ikke, at der ikke var masser af Stigs riff på ”Helpyourselfish”- det var der bestemt - men at alt skulle reetableres helt fra grunden, kom bag på rytmegruppen. Og så var hele arbejdsformen skiftet. Stig efterlyste en lettere tilgang til tingene, at man legede og jammede numrene frem. Mens Jacob systematisk høvlende og øvede riff, for siden at fyre dem på stedet, hvis de ikke holdt. Det betød også at det meste af det kreative arbejde flyttede fra rytmegruppen, hvilket måske også var en af grundene til at Peter begyndte at miste gejsten.

Hvor det er tydeligt at Stig viste retningen på de to første DAD album. Så var Jacob styrmand under arbejdet i de tre år med ”Helpyourselfish”. Jesper gik og lavede lejlighed og var nybagt far ved siden af bandet – og han nød eksperimentet med at gå ned i den helt hårde, sorte og stramme lyd, når han kom ud til Nordvest. Men det var Jacob der brændte og han er stadig superstolt af det album: ”På ”Helpyourselfish” er der tid til at spille de forskellige riff helt tungt, med knyttet næve. Normalt skal der ske alt muligt sjovt oppe i en DAD sang, men her havde vi fat helt nede om rødderne på sangen.”

Men på trods af alle diskussionerne, lagde alle et kæmpe arbejde i albummet og selvom Jacob endte som styrmand, var arbejdet stadig kollektivt. ”Helpyourselfish” kunne ikke være lavet så gennemført uden total dedikation fra hele bandet, så ”Helpyourselfish” endte som af DAD’s mest helstøbte plader. Mørk i lyden, stram i kompositionen og med no mercy i teksterne. På forsiden af albummet så man skelettet af en fisk – hørte man albummet var man ikke i tvivl om, at det måtte være en haj man havde fat i. Sort, grådig og en af den slags man møder langt fra land. Albummet var så insisterende, at et andet af DAD’s varemærker forsvandt; Twang guitaren røg. Letheden var væk, men musklerne var tydelige og albummet delte forståeligt nok vandende hos fans og anmeldere, da den kom. Men hvis bandet havde håbet at det ville kickstarte DAD toget, kalkulerede de forkert. Albummet solgte faktisk relativt skidt i Danmark og anmeldelserne var en blandet omgang. Den fik gode anmeldelser fra de intellektuelle anmeldere, der hæftede sig ved springet frem i teksterne og det gennemførte musikalske projekt. Men der var også mange folk der ikke var vilde med det og kiggede forgæves efter festen og humoren. Hvor var ”Bad Craziiness” henne?

Til gengæld var der god respons fra resten af Europa, her appellerede den hårde rocklyd til et stort heavy publikum. Også folk der ikke tidligere havde haft øre for DAD. Det var som om der var en anden bølge af lyttere der begyndte at røre på sig, hvilket DAD også kunne mærke på den følgende turne. Alligevel var det en blandet fornøjelse for bandet, at hjemmepublikummet og de gamle fans ikke uden videre tog albummet til sig. For alle i bandet var det tydeligt at der skulle noget til, for at holde på de gamle fans, og at det var på tide at vende skuden. Op fra de mørke hajfyldte vande, op til overfladen hvor deres fans havde været sidst de kiggede... En lille smule mere sympatiske i attituden.

Producer story: Det skulle ikke være Nikolaj Foss der lavede ”Helpyourselfish”. DAD ledte efter en mørkere og sortere lyd. Men valget førte ikke til nogen hard feelings fra Foss side – han havde netop lavet ”Sleppyhead” med Sandmen og stod nu med et helt ungt band der hed Dizzy Mizz Lizzy, som han skulle prøve at mikse. Så han havde masser at se til.

DAD satsede på Paul Northfield fra USA og spurgte om han var interesseret, for de havde hørt hvad han havde lavet for Suicidal Tendencies og mente at han var den helt rigtige mand. Han sad og hørte numrene over telefonen, da han skulle beslutte sig – og det blev til et ja.

Så DAD tog til Northfields studie i Canada. De boede i et kæmpestort '70er slot, med hver sin kæmpeseng, der lå de omgivet af '70er tapeter – og med en lille sø i haven udenfor. De befandt sig simpelthen i det studie hvor Saturday Night Fever blev lavet. Det var SÅ '70eragtigt.

Bandet overvejede i øvrigt at få taget pressebilleder i Montreal. Studiet lå tæt på det sted hvor den religiøse sekt "Solcirklen", havde begået kollektivt selvmord, kun et par måneder tidligere. De havde slået alle voksne og børn ihjel – og DAD havde en svensk fotograf med, der skulle tage billeder af dem oppe på stedet for massakren. Men da de kom frem var det simpelthen for makabert med den der brandtomt, hvor man næsten synes man kunne mærke lugten af ristet spædbarn. Det fede forsvandt og ideen blev droppet.

Tilbage i studiet startede arbejdet med Paul Northfield. Han var oprindeligt fra England, men flyttet til Canada. Han havde dog stadig en udpræget britisk tilgang til tingene, venlig, snakkende og med en lidt nørdet akademisk tilgang til hvordan der skulle laves lyd. Men det virkede og f.eks. kom trommelyden til at stå meget klart. DAD vendte også siden tilbage til ham, da de skulle have mixet live pladen "Psychopatico". Hemmeligheden i lyden, lå tit i måden selve optagelsen blev til på. Der blev indspillet to grundguitarer, til en trommemaskine, i det rigtige tempo. Paul Northfield placerede derefter Peter nede i en garage, i kælderen, hvor der var linet op til den helt rigtige trommelyd. Der sad han alene og hamrede alle numrene igennem efter det programmerede trommespor og Jacobs guitar, mens han kun havde kamera kontakt med bandet oppe i studiet. Men det virkede; det præprogrammerede gjorde selve beatet helt tight, mens Peter selv lagde betoninger og ekstra drive på tingene, guidede af Jacobs guitar. Trommelyden blev perfekt og teknisk er det måske Peters bedste album – han fik virkelig kørt trommerne igennem til de sad. Derefter slettede Northfield de programmerede trommer og Jacobs guitar – og med Peters perfekte trommelyd i ørene, kunne de andre nu lægge den egentlige guitar, bas og sang på. Omstændeligt men effektivt lydæssigt.

Sangene: Det hele startede med riffet til "Written in Water". Det er med det riff bandet beslutter sig til at lave noget der er benhårdt og den stemning albummet er bygget op omkring. Ingen twang guitar – ingen fest. "You feel a cold wind blow / Through your open mind / The end is about to start / So you shut it hard."

Numrene på "Helpyourselfish" er næsten barberet for vitser, medmindre man kan kalde "Soulbender" en Metallica vits, for det bliver ikke tungere. Men i teksterne kører der stadig nogle vitser, som f.eks.; "Jeg kan holde kæft på syv sprog". Men teksten kom først efter at nummeret var blevet terpet i halvandet år. I begyndelsen var nummeret en total matematiktime, der skulle tælles og spilles tæt. Så teksten kom først på i Canada. Det gjaldt i øvrigt de fleste tekster. Det er en meget stressende og presset måde at skrive tekster på, men det virker bedst for DAD på den måde. I hvert fald tager teksterne på "Helpyourselfish" et eksistentielt kvantespring og bliver mere elegante i deres ordspil, som f.eks.; "If you cant be good – be carefull" eller "Im naked, but still stripping". Selvom der er mange skæve smil i teksterne, så ligger der en ny tone af overlevelse og ensomhed neden under, som forstærkes af Jespers vokal.

Cover story: "Helpyourselfish" var det første cover, DAD ikke selv var udenpå. I stedet var forsiden holdt i sort og hvidt, med et fiskeskelet, hvor hvert af fiskebenene var DAD logoer. Det var en gammel skatepunker fra punkdagene, der hed Lange Jan, der tegnede en tegning af et fiskeskelet med kohoveder som fiskeben. Og bandet huskede det alle sammen som fedt. Så da titlen "Helpyourselfish" kom op, ringede de til Jan og fik lov til at bruge ideen. Siden tegnede Torleif den

og Søren A fik tegningen realiseret på coveret. Alle havde lyst til at lave det ultimative cover denne gang. Så planen var at "Helpyourselfish" skulle være trykt på et materiale der mindede om bunden af en gummisko... så de hvide ben stak frem, hvis man lod fingrene løbe henover coveret. Tykt og lækkert. Men pladeselskabet trak i bremsen og var ikke villig til at bruge så mange penge på coveret alene. I stedet blev coveret lavet med selvlysende farve, så fisken ville stå og gløde når man slukkede lyset. Men det krævede at man lavede et dobbelt tryk. I produktionen, var der ingen problemer med første tryk, men ved andet tryk begyndte coveret at knække. Man prøvede flere gange - og fik faktisk trykt 5.000 eksemplarer. Så til sidst blev det opgivet. Men der findes faktisk stadig nogle enkelte rigtigt fede covers med selvlysende fisk udenpå, udgivet i Italien.

På trods af alting blev det et cover der blev lagt mærke til. Den herskende trend var overfyldte covers, pop hår og roser – så "Helpyourselfish" stak virkeligt ud med sin enkle grafik. Og coveret fik faktisk en grammy. Billederne i selve bookletten kom til at holde sig helt stramt til "Fish"-konceptet og DAD blev præsenteret i dykkerdragter på havets bund. Dykkerdragterne var autentiske sager fra søværnet – og det var måske her, det gamle DAD smil viste sig lidt igen, især på bagsiden hvor dykkerhelmen fik monteret store kohorn.

Men udover det havde bookletten også en række portrætter af de enkelte medlemmer i DAD. Billedet af Peter, viser ham med langt tyndt hår – i øvrigt noget hår han var træt af på det tidspunkt. Så dagen efter blev det klippet af og farvet gult. Det skabte panik for den klipning ændrede hans udseende så radikalt, så springet fra foto til virkelighed var for stort – så der blev tale om en sidste øjeblik redning for at få det nye autentiske billede med før udgivelsen.

Stage story: Søren A: "På Helpyourselfish turneen, var der lavet store bogstaver som DAD hoppede rundt på – og en kæmpe stor lysende fisk. Det var meget ambitiøst og det så fedt ud. "Helpyourselfish" var det sidste album hvor de kørte et helt stramt koncept, der dækkede musik, cover, sceneshow og det hele. Fisk, vand, sort og så videre. Den første af koncerterne blev spillet ude i KB hallen – og der stod alle de gamle fans og sagde "Hvad er det for noget larm" og "Hvorfor kan vi ikke høre alle de gamle numre". Men der havde DAD været så smarte, at de også lavede et næsten akustisk set, hvor de rykkede ud mellem folk og spillede alle de gamle numre. Så da koncerten startede, var alle de gamle rykket bagud, mens de unge gik amok over "Reconstructed". Men så ved næste set skiftede det, og de gamle fans rykkede op til alle de gamle numre. Man kunne se det helt fysisk – og der tænkte jeg; Det dér, det er flot, de får simpelthen begge generationer med. De gamle fans følger med og der kommer nye til... Der kom en helt ny generation til ved "Helpyourselfish."

Simpatico

Hvis "Helpyourselfish" havde været hajer på mange meters dybde, så var "Simpatico" nærmest som en leg med delfiner i overfladen. Jesper der havde været helt med på Coopers dybhavs eksperimenter, var også helt med på en tur til overfladen igen og blev hurtigt styrmand i arbejdet med "Simpatico". For tiden var ikke til at bevæge sig længere ud af det kompromisløse rockspor. Det var som om rocken var fuldstændig død på det tidspunkt. Det var tyggegummi pop der regerede og selv grungen var på retur. Der kørte måske lidt britpop, men ellers var det lange vindjakker og fornuftige sko. I Danmark hittede Aqua, så "Simpatico" var faktisk temmelig rocket i forhold til sin tid.

DAD havde flyttet øvelokale igen. Ikke sådan at de ikke stadig stod i Nordvest, men de rykkede fra det store øvelokale, ind til et mindre rum, der i gamle dage fungerede som kontrolrum i Diamonds studie. Det store lokale var leget ud til Dizzy Mizz Lizzy. Det var næsten symbolsk at Dizzy flyttede ind i det store lokaler, med hele grungebølgen i røven, og skubbede DAD ind i det lille lokale. Men som Stig hurtigt pegede på; Dizzy gik i opløsning efter de fik dét øvelokale. Måske havde King Diamond efterladt en stor portion forbandelse derinde, for DAD var også mærket af de tre år de stod der. Men i det nye lokale, gik de til arbejdet med sangskrivningen og satsede nu på en

lettere lyd.

Pladeselskabet var begejstret for beslutningen. Og da de hørte at Nikolaj Foss var inde igen som producer, åndede de lettet op. Men i bandet var tingene lidt mere besværlige. Peter hang nærmest bare på, han havde teknisk set præsteret sit allerbedste album på ”Helpyourselfish”, men han fik slet ikke mulighed for at levere kreativt input på linje med de andre i bandet. Og han havde problemer med det lette beat, der skulle være på det nye album, det kom ikke helt op og swinge, hvilket måske ikke var så underligt, for næsten al kommunikation var ophørt på det tidspunkt – og Peter fungerede nærmest som vandbærer i processen.

Stig havde også kreativt meldt pas på det tidspunkt, han var så ødelagt ovenpå arbejdet med ”Helpyourselfish” – at meget af det sædvanlige drive manglede. Det betød ikke at der ikke blev arbejdet, diskuteret og leveret, men det var ikke lige så sjovt som det havde været. Stig husker ikke selv særligt meget at tiden med ”Simpatico”, andet end alt for meget fokus på musikken og alt for lidt fokus på resten; ”Man ved altid at når musikken går i helt højsædet, så går det tilbage for DAD når det gælder image og sceneshows. Og snakken om at holde det hele på danske hænder, passede mig heller ikke. Der stod vi i et lille lorteøvelokale. Jeg var kommet hjem fra tour. Der var dødsfald i familien og så sagde Peter, at han gik fra bandet. Det var simpelthen bunden. Jeg var bare nødt til at trække stikket ud.. ”

Selvom alle var klar over at Peter var ved at være træt af tingene, kom selve budskabet om at han ville holde op, som lidt af et chok. Han havde kaldt til møde, hvor han havde lavet kaffe og købt basser og der sagde han direkte, at han gik ud. Der var ikke nogen der havde kalkuleret med at det var en mulighed, at sige op i DAD og først nægtede bandet overhovedet at acceptere det. Men for Peter var beslutningen taget for længe siden. Han var træt af bare at få at vide hvad han skulle spille og følte ikke at han fik lov til at præge tingene. På det tidspunkt var det for sent at snakke ham tilbage i noget og Peter kørte faktisk bruddet meget ansvarligt. Beskeden om at han stoppede kom, inden udgivelsen af albummet, men efter den sværeste periode med at skrive materialet til albummet. Han indvilgede også i at tage den følgende turne med – og designede og syede et legendarisk kostume til lejligheden. Hele den efterfølgende turne, blev siden dokumenteret på live albummet ”Psychopatico”. Der viser at der på trods af opbruddet var masser af energi i bandet.

Rockmusikkens midtvejskriser træder typisk ind der, hvor karrieren ikke længere bare glider af sig selv – og hvor motivationen til at spille i band skifter. Og det gjaldt også for DAD. Drivkraften i de første års rockdrøm, var at holde fest og trykke den af. Senere blev det drømmen om at køre musikken som en seriøs fuldtids karriere. Men fælden klappede for alvor, der hvor karrieren stagnerede og drivkraften blev at spille for musikkens egen skyld. Der hvor fuldblods musikerne hænger på, fordi de simpelthen ikke kan lade være. Nogen bliver ved på det tidspunkt og nogen holder op – og for Peter, der ikke fik chancen for at udvikle det kreative potentiale, var det et naturligt tidspunkt at gå.

Så ”Simpatico” blev skabt, mens Peter forsvandt ud af bandet, mens Stig synes det *havde* været sjovere - og mens Jacob skruede lidt ned for damp og ambitioner i forhold til arbejdet med ”Helpyourselfish”. Til gengæld var det et album, hvor Jesper viste muskler. For ham blev ”Simpatico” en skelsættende plade, hvor alting vendte. Han gik dybt ned og hentede noget nyt op, nemlig det at lave musik for musikkens skyld. Den indgang til tingene havde Jacob haft hele tiden, men det kom først for alvor til Jesper igennem arbejdet med ”Simpatico”. En dyb interesse for hvor meget man kunne få ud af at sætte et par akkorder sammen. Helt dernede hvor musikken starter. Men ved siden af den rent musikalske tilgang, var Jesper også drevet af at få selve karrieren i gang igen. ”Helpyourselfish” havde kun solgt 80.000, over et helt år. Peter var ude og hele situationen gav ham koldsved. Med ”Simpatico” skulle det simpelthen vises, at DAD kunne komme op at køre igen, at publikum kunne hentes ind og at det hele ikke var slut. Publikum skulle erobres igen og det

lykkedes. Da "Simpatico" kom ud, steg salget og endte med 120.000 solgte. Et rigtigt bredt sælgende album og Jesper åndede lettet op – vendte forsigtigt ryggen til sin trediveårs krise og konkluderede, at det vigtigste ved det album var genrejsningen. At DAD stadig kunne!

Producer story: Nikolaj Foss holdt med vilje "Simpatico" meget poppet. Det var ikke tiden for et rockalbum. Den blev indspillet i Abbey Road studiet, hvor Foss havde gode erfaringer med studiet – og han kunne lave den poppede lyd han synes passede til albummet. Mens Jesper elskede "Simpatico" og hele den produktion Nikolaj Foss leverede, var resten af bandet lidt mere forbeholdende. De syntes at lyden blev for dansk og at den til tider var for overlæsset i produktionen, fordi alle huller hele tiden skulle fyldes ud. Der kom til at mangle kant. Det var et album der ville behage – også i måden den er produceret på.

Men selv med den kritik, var alle i bandet enige om, at efterfølgeren "Everything Glows" aldrig ville have haft mulighed for at blive så god som den blev, uden det trin imellem "Helpyourselfish" og det der var på vej. "Simpatico" var et must.

Sangene: "Simpatico" tiden, er også tiden for britpoppen, med Oasis og Blur. Det kan man især høre på sidste del af pladen. Og så blev "Empty Heads" det store radiohit. Den blev bl.a. kåret af lokalradioerne som bedste rock nummer. Det var længe siden, der havde været sådan et sidst for DAD. Så "Empty Head" blev prototypen på et dansk rocknummer anno 1997. Det var simpelthen den eneste slags rock der for alvor solgte i Danmark på det tidspunkt.

Men ellers er albummets helt store evergreens "Home Alone" og "Hate to say I told You So". Hvis man ser på teksten alene, så er "Hate to Say" faktisk mørkere end musikken på albummet; "There's no such thing as paranoia, it's always twice as bad as you fear / And the thing that destroys you, is that you had the answers right here." Men de sorte tekster, smeltede sammen med DAD's mere forsonlige sange og Foss behagelige produktion – og selv de sorteste tekster kom til at fremstå "very Simpatico".

Cover story: DAD ville ud af hele koncept tænkningen da "Simpatico" coveret skulle laves. Løsenet var også at det ikke skulle være et band billede. Torleif der var i Japan på det tidspunkt, fik ved et tilfælde fat på et unikt billede, da han stod med sit kamera og ventede på et lyntog. Ved siden af ham, stod der en godt stegt japansk salesman og begyndte at øve golfsving med sin paraply, midt på perronen. En krøllet mærkelig ide. Det afspejlede den galskab som DAD altid synes det var sjovt at beskæftige sig med. På "Simpatico" ville de ud af ismerne, så billedet blev sat sammen med en mexicansk klingende titel og de smed et koldt techno logo, på en ellers varm plade. Så overskriften her var ikke "Everything Glows", men "Everything Goes". Farverne lignede heller ikke noget andet. Alt blev givet fri. Torleif skaffede også et billede af en vindpose på halv - og så var der Simpaticola. Der var pludselig en return to the jokes. Fri leg – det skulle flyde, det skulle være sjovt. Det største problem for Torleif, var at de ikke ville have kohovedet med her. De var trætte af det. Men det synes Torleif ikke man kunne tillade sig, så han snød det med ind, med meget småt. Siden har både Torleif og Søren A snydt det med ind de underligste steder. Mest imponerende på coveret til "Soft Dogs", hvor man kan se det inde i det gule DAD logo, hvis man kigger på A'et. Desuden er det trykt i relief på nogle album, så man kan mærke det, hvis man lader fingrene løbe over coveret. "Man kan ikke fjerne ting som kohovedet... Man er ligesom det man har aftalt man er, der er fans der har tatoveret det her kohovede!"

Stage story: Stig: "Da vi skulle lave "Empty Heads" videoen var det noget med stål og industrikøkkener. Og vi kunne kun finde et køkken, der lå i forbindelse med et stort mentalhospital oppe i Hillerød. Der var sådan nogle store, ælte dej maskiner, og Peter sad og så sur ud inde i et kødrum mens han spillede. Vi havde et kamera der kunne køre 380 grader rundt – og det var ikke set før på det tidspunkt. Så på et tidspunkt kom der sådan en plejer ind og spurgte om de sindssyge måtte komme med ind og se os spille. Selvfølgelig måtte de det – og så kunne jeg gennem

øjenkrogen se, at der kom sådan en flok gående og præcist lignede noget fra ”Gøgereden”. Der var bl.a. også sådan en stor en – ligesom indianeren i ”Gøgereden” – han blev ved med at prøve at overtale os til at skifte navn til ”Dawn after Dawn” og han viste mig en lille bog med digte han selv havde udgivet på eget forlag. Han havde dedikeret den til mig og trykket så hårdt med kuglepennen, at det var gået gennem siderne – og den har jeg stadig derhjemme.”

Everything Glows

Der var millennium snak alle steder i verden da ”Everything Glows” blev lavet. Hele verden var på vej til at begynde på en frisk. Og på DADs nye album sang Jesper, at det næsten føltes som om ”March becomes May”. Hele albummet glødede simpelthen af ny energi, efter alle de svære plader, med mørke øvelokaler, oprud og skilsmisser. Det var måske det album DAD var kommet mest åbent ind til, siden bandets start.

Det der for alvor gjorde udslaget, var selvfølgelig ikke millennium tidsånden, det var heller ikke fordi alle var forelskede på det tidspunkt, selvom det selvfølgelig hjalp. Jesper havde f.eks. rystet en svær skilsmisse af sig og var kommet ud på den anden side. Umiddelbart før albummet havde han mødt sin nye kæreste og resten af bandet havde også styr på privatlivet. For Stigs vedkommende var han i fin form til et album, der lovede alt det rigtige; ”Noget med USA, noget med fede billeder – ikke al den deprimerende snak om at holde tingene på danske hænder. Det virkede som om vi kunne spare lidt på akkorderne, så vi igen fik råd til noget andet.” Så Stig var glad – og det var Jacob også, for det virkede som om man havde fået fat i den helt rigtige trommeslager efter Peters exit.

DAD havde prøvet med et par trommeslagere, og havde endda haft på tale at få en kvindelig trommeslager med, men det havde været svært at finde den rigtige, indtil Laust Sonne dukkede op. Laust var netop kommet hjem fra London og LA, hvor han gennem de sidste fire år havde spillet på alt hvad der var af club scener. Vel hjemvendt til Danmark, aftjente han sin militærnægter tjeneste på DR, og prøvede at få en solo karriere op at stå. Han havde bl.a. arbejdet med jazz og kendte kun DAD perifert og var egentligt ikke særligt interesseret i at starte som trommeslager i et band igen. Laust spillede de fleste instrumenter han fik i hånden og sang også, så det var mere nærliggende at tænke på solo projekter. Omvendt var det tillokkende at spille med på et album, så efter en telefonsamtale med Jacob, blev det besluttet at han skulle med i studiet.

Laust havde i første omgang kun sagt ja til at være studie musiker på pladen. Tanken om et band hvor to af medlemmerne var brødre, hvor alle var ti år ældre og havde spillet 15 år sammen – det lød bare ikke besnærende. Første møde med Laust, tog Jacob solo. De kørte ud, for at lave en indledende jam i en forladt lagerhal på Amager. Laust gik og satte trommerne op. Han havde glemt trommestikkerne, men fandt nogle gamle på gulvet, som kunne bruges. Han kiggede op på Jacob og sagde; ”I er vel ikke ude på at få en permanent trommeslager – for det tror jeg ikke jeg gider...” Derefter jammede de og efter to takter vidste Jacob, at det var Laust han ville have med permanent, men han sagde ingenting, gav det bare tid. Så først gennem de næste måneder fandt Laust ud af, at det her fungerede bedre end han havde forestillet sig. Han faktisk havde gået på nabo skole, med Binzer brødrene, ude på Frederiksberg og de havde stået på skateboard de samme steder – bare forskudt i tid. Så der var masser af fælles referencer i fortiden. Musikalsk faldt han også godt i hak med Stigs smag for bizar glam, som David Bowie, Iggy Pop og Marc Bolan, som også havde været Laust indgang til rocken og spille-mæssigt fik Jacob pludseligt en sparrings partner når det gjaldt improvisation og melodier. Kemien var simpelthen rigtig god.

Der blev sofaøvet meget op til ”Everything Glows”, for DAD var uden øvelokale og lejede sig ind. Så det var slut med at være lukket inde i et øvelokale fra 10 til 16. Ideerne til ”Everything Glows” blev lavet i en sofa – og melodien var i højsædet. Ingen i DAD havde travlt med at køre på

hinanden. Der havde været konflikter nok de sidste år, alle havde fået sagt deres mening og gad ikke, at diskutere mere og så var de fleste i bandet forelsket – det ødelægger også trangen til et godt slagsmål. Arbejdet i sofaen mundede ud i tre sessions i Tambourin studiet. Derefter tog de tilbage til studiet i Frederiksberg, hvor det blev dubbet og til sidst blev det hele mixet i Los Angeles. Laust var så meget med, som han gad. Det var et åbent forhold, alle vidste at det var svært at komme ind i et etableret band, og hvis det skulle fungere, skulle ingen presses ind i noget. Det skabte en åbenhed i processen, der gjorde at alt hvad Laust kom med var velkomment og blev prøvet af. Der var en utrolig lethed over det arbejdet og Laust var personificeringen af den lethed. Den eneste fejl han havde, var at han kunne få noget der var røvdårligt, til at lyde godt. Så man fyrede ikke tingene lige så hurtigt som før, for tingene kom næsten altid op at svinge. ”Everything Glows” kom ud i alle hjørner. Der blev leget med ideerne på en måde, som ingen havde prøvet før.

Producer story: Nikolaj Foss stod igen for den overordnede produktion, mens Svend Overgaard havde taget sig af hele det grundlæggende arbejde med indspilninger og dubbin. Men til selve mixet valgte DAD at tage til Ocean Way studiet i LA. De havde forelsket sig Jim Scotts tørre cigarlyd og havde lagt billet ind, selvom de vidste han var en travl mand. På det tidspunkt var han især brugt meget af Rick Rubin og alle de projekter han kom med. Han havde f.eks. lige lavet ”Californication” med Red Hot Chilli Peppers, men DAD fangede ham på et heldigt tidspunkt. Han havde haft masser af helt store ting at lave i månederne forinden – og havde en masse store ting forude, men lige da de henvendte sig med ”Everything Glows”, havde han et hul.

Da han havde hørt tingene sagde han bare, at ”det kan jeg få til at lyde godt”. Han havde ti dage til at lave det hele i og han mixede to numre pr. dag. Det hele foregik i en behagelig Jim Scott stemning – der blev fyret røgelse af og tændt lavalamper. Der var en Christiania agtig afslappet atmosfære over hele sessionen. Jim Scott var ikke en mand med fine fornemmelser, han var i det for musikkens skyld. DAD fik hele behandlingen og bagefter lignede det DAD havde med derover, næsten ikke det de havde med tilbage. Jim Scott var et af de største lykketræf DAD havde fået blandt udenlandske samarbejdspartnere. Selv ”Nineteenhundredyesterday”, der ellers havde været albummets smertensbarn, blev boostet helt op. Foss mener at meget af magien kommer fra den måde Scott kunne bruge sin gamle 72 kanals mixer på, der kom en varme i lyden der bare var helt uden sidestykke. Varm bund, med dyr top.

Alle numrene gled ubesværet igennem Scotts hænder. Hans smag og tilgang var den varme klassisk mættede rocklyd som DAD ledte efter. Det eneste nummer hvor DAD ikke umiddelbart var tilfredse med mixet, var titelnummeret ”Everything Glows”. Der bad de Jim Scott om at mixe det én gang til, så det nummer arbejdede han virkelig med. Han gjorde det først og fremmest lidt hårdere og derefter stykkede Nikolaj Foss det siden sammen. Første del lød nemlig ikke som Foss ville have det til og han blev ved med at kunne huske et pre mix som Lars Overgaard havde lavet en aften på tyve minutter. Der lød verset fedt på en helt bestemt måde... og det lykkedes ham faktisk at finde stumpen. Den stump simpelt premix, satte han sammen med Jim Scotts super mix. Så a-stykket er et simpelt pre-mix og b-stykket er Jim Scott deluxe lyd. Effekten er fantastisk, det er ligesom det hele eksploderer. Så alle de der små fede ting blev pillet ud og sat sammen med de andre takes. Så DAD var meget tilfredse med resultatet. Kemien i bandet glødede, musikken glødede, forholdet til produceren – ja, selv mixet glødede. Alting glødede.

Sangene: Hvis man skal sige én ting om de enkelte numre på pladen, så er det at der er meget kort fra ide til færdigt produkt i studiet. Derfor er der langt flere ideer med og derfor har pladen den legesyge lyd hele vejen igennem, med bunker af indfald man ellers aldrig har hørt fra DAD før: Der er en masset synth på, som Jacob spiller. Der er mundharpe, på ”Summer me soon” og endda et nummer med banjo på. Der kom også samples på; en indianer på ”Evil Twin” og en receptionist på ”Sun Star”, der blev lavet ved en opringning til et LA hotel, der hedder Sunstar. Det er deres telefonsvarer man hører i starten. Men ellers kaster Laust sig ud i flere numre med vibrafon, Jacob

kaster sig ud i Carlos Santana salsa og Jesper hvisker sig igennem slutnummeret ”As Common As”, akkompagneret af en helt ny slags kor. Der rammer DAD et sted hvor de ellers sjældent tager sig tid til at være – og det lykkes.

Albummet åbner med titel nummeret ”Everything Glows”. Det startede med at Stig spillede sin melodi solo og så blev resten af tingene lagt på. Der blev f.eks. tilføjet Laust ide, om at tage rytmeboksen fra orglet indover. Det blev der bygget frem og tilbage over længe, indtil en ven kom forbi og spurgte ”hvornår det nummer egentlig går i gang” – og det var først der DAD for alvor fik taget fat på at bygge et omkvæd på.

”Nineteenhundredyesterday” var albummets svære nummer. Bandet havde kun omkvædet og guitartemaet kom først på til allersidst. Selve nummeret blev til, under en sofaøver hjemme i Stigs lejlighed. Jacob var lige ude at tisse – og Jesper ramte tre akkorder der bare sad. Så dem fik Jacob da han kom tilbage. Tre perfekte akkorder, der stemningsmæssigt var ren Fleetwood Mac, ren Californien stemning. I lang tid hed nummeret simpelthen bare ”Fletwood Mac” og bandet kunne godt lide stemningen i det, men det var svært at få det ned på bånd. Det stod hele tiden på vippen og var lige ved ikke at komme med – og der blev brugt rigtigt lang tid på det. Det blev først rigtigt forløst i mixet.

Så var det lettere med ”The Road below Me”, det var det første af albummets numre der blev indspillet. Det var rigtigt godt til at komme i gang på og på mange måder samler det den mest energiske side af albummet. Det er måske her man allertydeligst kan mærke det overskud af energi og muskler der ligger og bobler under bandet.

”Evil Twin” har også en masse energi, med udviklede sig sjovt undervejs. Det startede meget kompliceret, med et meget indviklet vers der var svært at spille. Og på et tidspunkt sad bandet og følte at det kun var stykket med ”Yeah, yeah, yeah” – der lød rigtigt fedt. Og i stedet for at rode frem og tilbage med nummeret, som på de forrige album, så fyrede de simpelthen det meste af verset og beholdt bare det der lød godt. Så enkelt kunne det gøres.

Når bandet ser tilbage på de enkelte sange, er der virkelig mange fine ting, det eneste nummer der ikke er enighed om er ”A Kiss between the Legs”. Det var meget tidstypisk nummer, for der var en stor ting med Carlos Santana, der kørte på det tidspunkt hvor albummet blev lavet. Alle i DAD morede sig, da de lavede det. Men ret hurtigt kom bakspejlet op, især for Jacob. Og nummeret er måske knapt så slidstærk som resten af albummet. På den anden side ramte nummeret meget præcist bandets tilstand, for der var mange der var forelskede på det tidspunkt... så ”Be kind to clitoris week” passede meget godt. Laust summerede det op med ordene ”Jesper havde lige mødt sin nye kæreste. Stig og Jacob var i faste forhold... Og jeg var bare glad for at være kommet hjem til København fra LA – så jeg var forelsket hver uge!”

Cover story: Konceptuelt var albummets tema Californien – der var kommet svaj på bukserne igen. Og bandet ledte efter en rigtig god fotograf. Det lå i kortene at ”Everything Glows” skulle have et bandfoto, når nu Laust var kommet med. Nu skulle han præsenteres. De gik på jagt efter nogle rigtigt gode udenlandske fotografer, der kunne lave noget, der var ud over det sædvanlige. Der var mange fotografer der udmærkede sig ved stor opfindsomhed - og så var der nogen der bare var rigtigt gode til at fange de mennesker de portrætterede. Der var specielt én der hed Kevin Westenberg. Han havde taget rigtigt gode billeder af verdens største stjerner. Det var ikke fordi de var specielt opfindsomme eller mærkelige, men han ramte virkelig. Stjernerne så fede ud, lyset var perfekt og der var en stoflighed i det hele. Ham tjekkede DAD ud og det viste sig at Kevin Westenberg, var identisk med den Kevin, som havde boet hjemme hos Stig, mens han var exchange student København, i firserne. Efter at have boet op og ned ad Stig, og været med i byen nogen gange, tog han betydeligt mere punklike hjem, end han var da han kom. Og under ”No Fuel”-

turneen lykkedes det ham at komme ind backstage, fordi han sagde at han var Stigs bror. Stig gav øl, de snakkede lidt om gamle dage og hvor stort det var blevet for Stig. Det kørte ikke rigtigt for Kevin... dengang. Da de nu fandt ham syv, otte år senere, var han blevet en super hot shot fotograf, der tog 120.000,- for en session og 10.000,- pr. kopi. DAD fik dog en rimelig pris da de kontaktede ham... Og han tog nogle fede billeder til coveret.

Stage story: Jesper: ”Laust indvilgede i at spille tre jobs med DAD. Og kun tre i første omgang. Bandet håbede på, at det kunne blive til mere og var interesseret i at få tingene til at blive en god oplevelse. Men debuten var en heavyfestival i Tyskland. Laust anede dårligt nok hvad Heavy metal var, og DAD kom ned på festivalen i silende regnvejr. Det stod ned i tove. Og alle til hobe var sorthårede og sortklædte heavymetal fans. Der var højest 1% kvinder – og de lignede mænd. Kort sagt, det lignede helvedets forgård og Laust lignede Prince på det tidspunkt – i høje støvler, og lang frakke.”

Laust: ”Og på scenen gik det helt galt for mig, jeg kendte kun lige de numre der var på setlisten – og jeg skulle køre settet hjem på min rutine som trommeslager og min evne til at lytte mig ind på resten af bandet. Det kunne jeg godt hvis jeg rigtigt lagde mig i selen. Men det krævede at det var muligt at høre hvad de andre spillede. Problemet var bare, at alt hvad der var af monitorer var slukket. Der stod godt nok en kæmpe mur af monitor højtalere, lige bag ved mig – de virkede bare ikke. Jeg kiggede desperat ned på lydmanden, som ingenting forstod – alt i mixeren var helt oppe i det røde felt – men der var ingen lyd der kom ud i monitoren. Så nåede jeg lige at se en tysk stagemand gennem øjenkrogene, med et stik i vejr hånd. Dem samlede han, og POW!!! Så sluttede til på styrke 10. POW !”

Nogle har siden påstået at Laust slog en dobbelt salto ud over trommerne, andre mener han blev siddende lammert med sin tinitus ude af stand til at høre noget resten af settet. Men uanset hvad så leverede DAD sit klassisk rock set på en heavy festival, med høflige tyske heavy metal fans som tilskuere, der stod tålmodigt og lyttede i silende regnvejr, fra et band der ikke var tight. Det var sådan cirka Laust debut på scene.

Soft Dogs

Med ”Soft Dogs” nåede DAD helt ud i et nyt hjørne. Hvor ”Everything Glows” havde været en forrygende rejse ud i alt det nye og ukendte, så var ”Soft Dogs” et album der lagde sig hjemme foran den varme velkendte pejls. Drømmen var at lave et rigtigt laid back album med fed lyd, bundet op akustisk, så det var let at reproducere live og med vægten lagt på det melodiske. Blød og rar – men også lidt doven. ”Soft Dogs” blev lavet med bevidstheden om at tingene var på rette spor igen. Der var fred internt i bandet – og fred med verden udenom. Stemningsmæssigt lå bandet foran den varme kamin og albummet kunne have heddet ”Lazy Dogs”, for folk smed kun lidt ideer ind undervejs.

Albummet blev påbegyndt i Los Angeles, der på mange måder var Laust hjemby. Der var masser af Westcoast inspiration, masser af solskin og en portion hygge hippie følelse. Numrene blev skrevet akustisk gennem sofa-øvere, ligesom på det forrige album. DAD brugte de sidste 90’er penge som de kunne få ud af Medley og EMI, til at lave en 14 dages inspirations øver, med det dyreste hotel på Sunset og et eksklusivt øvelokale. Det var her Red Hot Chili Peppers øvede og Dee Dee Ramone kom ind en eftermiddag, for at øve Ramones numre op, efter at Joeyes død. DAD kunne høre dem spille gennem luftkanalen. Det var en rigtig fed første klasses følelse, der lå over det hele. De var rigtigt inde i varmen, men de fik ikke lavet noget. Efter 14 dage, fandtes rundgangen til ”Changes everything” og nummeret ”Whats the matter”- og det var det. Det var dovendidrikernes fest. De shoppede og åd. Stensikre på at de kunne gå på vandet. For alting var så fedt, med pæne pladesalg igen og Laust bag trommerne. DAD var tilbage – og modgangen havde været en parentes.

Set i bakspejlet er det tydeligt hvorfor tingene ikke flyttede sig så hurtigt. Ved siden af pladen var Jesper i gang med andet kuld og Jacob fik sit tredje barn. Og for hele bandet var der en mæthedsglæde efter modtagelsen af "Everything Glows". Ingen havde noget behov indefra for at skabe et nyt album endnu. Måske skulle de simpelthen ikke have haft så travlt. Måske skulle de have ventet til behovet var der. Men omvendt havde de Laust med til at skrive numre nu og alle var enige om, at det kunne være godt at arbejde sig mere hen i det melodiske.

Det lykkedes dog aldrig Jacob at finde ind til substansen i det album – der var ikke de rigtige riffs. I hans optik er "Soft Dogs" den af de ti plader, der er kommet til at stå svagest – eller mindst nødvendig, men den havde fem rigtig gode numre, hvor den tykke lyd går sammen med den gode melodi. Det var "Soft Dogs", "Whats the matter", "Golden Way", "Between you and me", "It Changes Everything". For Jacob kunne fem fede numre og lidt vellyd på resten ikke retfærdiggøre et album. Var materialet der ikke, skulle man hellere lade være. For Jesper var det lige omvendt. Fem rigtig gode numre, så var grundstammen der, resten måtte man arbejde med og gøre det så godt som muligt. Det var bedre at lave noget så godt man kunne, end slet ikke at lave noget. Den forskellige indgang til materialet, betød at indspilningerne blev svære. Det var som om materialet havde brug for langt mere arbejde og masser af tid. Og det var lige præcis hvad der ikke var nok af. Der var allerede booket en tour, hvor alle numrene skulle spilles og efter første runde i LA havde DAD halvandet nummer og havde fyret en producer. Skindet var virkelig blevet solgt, før jagthundene kom tilbage med bjørnen.

Albummet blev færdigt i sidste øjeblik. "Soft Dogs" udkom samme dag som turneen startede. Og her blev overtrådt en af de grundlæggende regler i rockmusikkens grønspættebog; - Øv aldrig en turne op, samtidigt med at man laver masteren!

Men trods alle de problemer endte det faktisk med at turneen gik rigtig godt. Numrene viste sig at være lette at spille live, fordi de var så akustisk baseret. Og især titelnummeret gled ind i rækken af DAD klassikere. Og så var det i øvrigt første turné med storskærm, en ting der viste sig at skubbe koncerterne den helt rigtige vej.

Producer story: Efter DAD's 14 dovne dage, på første klasse i rockmusikkens gamle tog, så blev de vækket af virkeligheden da Don Smith ankom, for at høre resultatet. Den gamle myte viste sig at være gammel og drikkældig. Han snakkede og snakkede og DAD sad længe artigt og hørte, om Rolling Stones og Marvin Gaye. Don Smith havde nogle faste rutiner, med at fortælle historier sammen med George Harrison; gamle historier om Bob Dylan og Beatles, mens man drak Cognac. Det var meget interessant i starten, men kedeligt efterhånden som de opdagede at der ikke var så meget andet.... Der kom ikke noget musik ud af Don Smith. Hele processen stoppede definitivt i september - for den 11 september fløj flyene ind i Twin Towers – og der røg hele Don Smiths aktiebeholdning og hele hans liv. Det var et kæmpe slag mod Amerika - og lige i starten spekulerede alle på om det var starten på 3 verdenskrig. Don Smith reagerede ved at gå ind og tage Flemming Rasmussens dyre jubilæums rødvingsgaver, der stod i et kosteskab - og så bællede han årgangsrødvin og forsvandt fra jordens overflade.

Men selv uden angrebet på Amerika havde Don Smith været det forkerte valg. Fagligt var DAD heller ikke imponeret. Don Smith var måske en rigtig god tekniker, men der var ikke en for fem øre producer i ham længere. Han var god til at sætte mikrofonerne op, så der kom den fede brune lyd de havde været på jagt efter. Men det krævede også at man spillede på en helt bestemt måde. Og han kunne kun arbejde med den ene lyd og den ene ide. Don Smith havde nogle mærkelige ideer med at pakke trommerne ind i puder og tæpper – og forlænge stortrommen, så alting lød som om det kom meget langt væk fra. Og vi skulle stå og spille groovet sammen i lang tid før selve indspilningen gik i gang. Masser af den slags ideer – men han var ikke i det imens – det blev bare ord og attitude. Producermæssigt var det på børnehavniveau – og denne gang var det Jespers tur til at blive helt syg og søvnløs. Nikolaj Foss der var kommet ned til studiet, blev ved med at rykke for

at høre noget, men det virkede nærmest som om Don Smith, sad og klippede det hele i stykker. Efter fem til seks uger, uden at tingene rykkede overhovedet besluttede bandet sig for at stoppe samarbejdet. Det blev Nikolaj Foss der tog snakken med ham og han var godt selv klar over at det ikke rykkede. Bagefter stod Nikolaj Foss med stumperne og skulle prøve at redde det hjem. Foss havde ikke været med til at vælge numre ud fra starten og forlægget var efter Foss mening ikke af samme standard som ellers. Oven i det hele var tiden blevet knap, så det færdige resultat blev pushet meget af Jesper og Foss. Så ingen var helt tilfreds, hverken med album eller proces. Men nogle perler var der undervejs, også set med producerbriller. Titelnummeret ”Soft Dogs” blev f.eks. en suveræn klassisk rock ballade - også rent lydmæssigt.

Og Don Smith ringede til Jacob 14 dage senere og sagde at han stadigvæk godt kunne lide bandet o.s.v. – og så fik de sig en lille konfliktsky sludder. Men det var rart at komme videre. Siden blev de første 7 numre på pladen, mixet af Tim Palmer der også havde mixet U2 – så lidt muskler kom der alligevel ud af tingene.

Sangene: ”Soft Dogs” er albummets perle. Den blev sat sammen af en gammel overvintret ”Everything Glows” ide og et oplæg fra Laust. Laust havde siddet og skrevet verset og omkvædet blev i virkeligheden til, da DAD sad og genhørte gamle bånd fra ”Everything Glows” sessionen. Her fandt de et stykke der aldrig blev brugt på ”Everything”, men som passede perfekt til omkvædet i ”Soft Dogs”. Den blev det hit, der på mange måder redder røven på albummet. Den har været et live hit lige siden.

”Golden Ways”, lykkedes også. Det er et nummer der hviler i sig selv, og bare får lov til at flyde. Det er ikke typisk DAD, her holder sangen sig til en følelse og en stemning, som den flyder på. På ”Everything Glows”, blev det forsøgt med ”As Common As” og senere på ”Monster Philosophy” kan man høre det i ”I am the River”. Men på ”Golden days” fungerer stemningen virkelig godt, bl.a. på grund af den super guitar der er lagt på. Det er ikke et oplagt live nummer. Det er så roligt og heroin agtigt at det næsten er anti-DAD.

Men ellers får ”Soft Dogs” gentaget nogle gamle fejl. ”Whats the Matter” – som ellers er en rigtig vellykket blues rocker, bliver sat lige efter ”Soft Dogs”. Effekten er lidt som dengang hvor ”Horse with no Name” blev placeret lige ved siden af ”Isn’t that Wild”. Der er bare nogle numre der ikke klæder hinanden, selvom de fungerer fint hver for sig.

Den anden gamle fejl der gentages, er nummeret ”The Truth about You”. Her prøver DAD at lave klassisk West Coast, men uden de helt får deres egen vinkel på det. Her gentager fra ”Day of wrong Moves” hvor nummeret er ok på papiret, men aldrig rigtigt kommer til at leve... Mest synd er det at standard omkvædet kommer til at tage brodden af en tekst der ellers er meget god.

Og så blev ”Between You and Me” spillet første gang, en rigtig varm sommerdag, mens DAD stod på taget af Nemo land på Christiania. Her viste nummeret for alvor hvad det kunne live. Det blev en fantastisk koncert. Hele ugen havde det regnet, men på dagen for koncerten skinnede solen og det blev en rigtig smuk dag. Fin, fin dag der endte med at Laust tog svampe bagefter og rendte rundt inde i botaniske have det meste af natten.

Cover story: Govert Lund lavede det måske til dato mest originale portræt af de fire fra DAD. Et billede der er super udført og som man ikke glemmer når man har set det. Men begejstringen i bandet var ikke udelt. ”Soft Dogs” coveret skabte stor diskussion – det eneste alle er enige om nu, er at der næsten er tænkt for meget over det cover. I virkeligheden fordi det rammer ned i en klassisk DAD konflikt, nemlig hvor meget skal DAD være et tegneserieband. Og der er kræfter i DAD der bare ikke kan klare tegneseriesiden, mens der er andre der bare ikke kan lade være. Grundlæggende har Jacob det svært med tegneseriestilen – mens Stig principielt gerne vil have de

konceptuelle ting op at spille. Men han er også den mest kritiske, når det gælder hvordan det kommer til at se ud. Billederne indeni er f.eks. en ide efter Stigs hoved, men udførelsen er det bestemt ikke. Billederne blev slet ikke tonede og slidte nok. De skulle have været meget mere gamle, gulnede og storkornede billeder.

Men tilbage til forsiden. Problemet med ”Soft Dogs” coveret viste sig f.eks. under Tysklands turnéen, hvor bandet kom ind i en pladebutik. Under heavy rock var der en hel væg af plader med blodskrift på – og midt i det hele stod DAD’s børneplade med hunde på! Det så bare så åndsvagt ud – som en pixie bog mellem pornoblade. Men måske stod de også bare forkert placeret, for Soft Dogs skulle måske have stået under pop pladerne og her ville ideen virke helt anderledes original. Når bandet ser tilbage på ideen, synes nogen det er en hash ide der fik lidt for meget plads - og andre at det klart er federe at lave noget specielt end noget ordinært. Og coveret viste sig faktisk at give bandet rigtigt meget presse. Der var bl.a. en radioudsendelse hvor der blev inviteret hundepsykologer ind for at tale om bandet. Det var en god medie gimmick – ”Soft Dog” coveret blev bestemt opdaget af pressen.

Stage story: Laust: ”Under Everything Glows” turneen blev jeg hejst op i en kran – og sendt ud over publikum, mens jeg spillede ”It’s after dark” på saxofon. Torleif havde skaffet nogle englevinger et sted i København, som jeg havde på. Og så havde vi kunstig sne og en kæmpe discokugle der hang i loftet.

Den ide fortsatte ved den efterfølgende turné, hvor jeg stod ovenpå teltet i Skanderborg. Det var en aften hvor hele teltdugen var dugvåd – og jeg havde de der støvler på med høje hæle – og ingen sikkerhed af nogen slags på, og så spillede jeg bare ”It’s after Dark”. Det var super fint undervejs, men bagefter tænkte jeg alligevel lidt over det”.

Scare Yourself

Hvis nogen skulle have været bekymrede for at deres yndlingsband var blevet for blødt og behageligt med ”Soft dogs”, eller hvis nogen anmelder skulle have ment at DAD ikke længere var drevet af indre nødvendighed – ja, så blev alt det gjort til skamme. Sjældent har springet mellem to album været større end springet mellem ”Soft Dogs” og ”Scare Yourself”. Den hyggelige kaminild hvor hundene havde varmet sig var ikke alene slukket, nej hele huset var brændt ned.

Den primære anledning var Wigwam turneen. En stor anlagt event, der skulle foregå i et stort telt og hvor alting var af en lidt højere standard end ellers. Det betød én dag med de bedste pop-bands og én dag med de bedste rockbands. Masser af flot lys, Thaimad i stedet for hot dogs og fede skateboardramper. Men projektet viste sig at være for ambitiøst – der var ikke det billetsalg der skulle til at køre så stort et show af. Det betød at hele festivalen lukkede med et brag efter de første dage. Og det var især Rock On der stod med rigtigt mange penge ude – alt for mange skulle det vise sig.

DAD havde tilbage fra Rosings dage, været vant til at Rock On havde styr på økonomien, men denne gang havde selskabet investeret masser af egenkapital i Wigwam projektet, bl.a. penge som selskabets artister havde til gode i uhævede honorarer. Det blev til et kæmpe økonomisk rivegilde der endte i retten og selvom det juridisk stod fast at det var Rock On, der havde formøblet pengene – så var medierne hurtige til at gøre DAD medansvarlige – fordi de sammen med Thomas Helmig, havde været Wigwams kunstneriske ansigt udadtil. Så DAD mistede penge ved den lejlighed, men en masse af DAD’s venner kom også i klemme. Der var nogen hvor venskabet holdt, men der var andre hvor det gjorde rigtigt ondt. Og så kom det til et brud med Rock On, efter mange års samarbejde. Og DAD stod pludselig uden management.

Perioden efter Wigwam touren var måske den værste i DADs liv. Så alt på ”Scare Yourself”,

handler om angst. Selvom numrene selvfølgelig tog udgangspunkt i den konkrete situation, kom det også til at blive et album der generelt turde gå lige i kødet på et helt grundlæggende problem for alle mennesker, nemlig angsten for om man lykkes. Og det var en plade der var hård at lave. Alt omkring bandet skred, der var hverken pladeselskab, managers eller fans at læne sig op ad i skriveprocessen. Kun de fire i øvelokalet og en meget usikker fremtid. Hvis ikke de havde vidst det før, så fandt de ud af nu, at det eneste helt faste holdepunkt de havde, var hinanden.

Folk omkring dem spurgte om det ikke var nu der skulle stoppes. Men så dårlig en lottokupon, var der ikke nogen i bandet, der synes de var – og i øvrigt var det ikke tydeligt hvad alternativet til at spille i DAD skulle være. De havde brugt et helt liv på det projekt og selvom der var masser af tvivl og vågne nætter, var der ingen i bandet der overvejede at stoppe. Heller ikke Laust der tog sin del af ansvaret for at komme videre, men han kunne slet ikke falde så dybt som resten af bandet. Især Jesper og Jacob tog et hårdt fald, med en følelse af dårlig karma... Så for Jesper var det vigtigt at se hvordan Stig som den første af dem rejste sig, og indædt gik i gang med arbejdet igen. Nu var der fandme nogen der skulle se at DAD ikke lukkede butikken – hvis huset var brændt ned, så måtte man spille i ruinerne.

Da DAD gik i øvelokalet var det derfor hårdt og sammenbidt, men også med en vi-skal-fandme-vise-verden attitude. Se skulle generelt finde et nyt ståsted, men først og fremmest skulle de finde et nyt sted at øve. De fandt et sted hvor de kun kunne være om aftenen – og moralen var ikke super stram. Folk kom dryssende, selvom aftalen var klokken syv, kom de ofte først i gang klokken ni. Og alt hvad der blev lavet blev presset frem i øveren. Ikke mere kreativ sofa øvning, så allerede der var den lidt hård. Men de var drevet af nogen følelser der ikke kunne ignoreres, selvom de havde prøvet. Da de lavede ”Soft Dogs”, havde Jesper det som om, han fik hovedpine af at synge hård rock. På ”Scare Yourself” var det omvendt. Der var ingen grund til at synge, hvis ikke hele fysikken gik med. ”Jeg var så ked af det og vred på det tidspunkt – at det bare ville ud når jeg sang”.

Så det hele gik forfærdeligt omkring bandet. Både Laust og Jacob løb ind i problemer med deres privatliv og økonomien så elendig ud for dem alle sammen. Men alligevel oser hele bandet af spilleglæde, når man hører ”Scare Yourself” og numrene er knivskarpe. Jesper sagde en gang undervejs, at han ikke havde noget imod at tingene var hårde. ”Jeg kan lide det på den måde. Lykke er noget for kvinder og børn, hvem har sagt det ikke må være svært?” Bemærkningen faldt vel at mærke efter, at det limbo de havde været i, var holdt op og de var tilbage i øvelokalet hvor der kunne laves musik... men dér i øvelokalet var der fint at have nogle katastrofer at hente kreativ energi fra.

DAD tog til Göteborg med det nye materiale og kørte alle tingene håndspillet fra øvelokalet. Der var ikke noget der var lavet gennem sofa øvere. Materialet var gennemgående mere garage orienteret end før, med ”Lawrence” og ”Scare Yourself” som cremen på albummet. Mange af de andre numre led lidt under dogmet om, at det hele skulle være hårdt og hurtigt. Men omvendt var der ikke ét eneste nummer, der ikke var hundrede procent ægte. Det album følte så vigtigt at lave for alle i bandet. Det var et album hvor DADs masker næsten var faldet helt – og hvor de for alvor turde tale om sig selv, eller var nødt til det. For det der også skete med den øjeblikkelige krise, var at al den tvivl der ellers kommer snigende til et gammelt rockband, pludselig bliver slynget lige i ansigtet på dem. Holder det her? Er der nogen derude? Hvad ville der ske *hvis* vi gav op?
”Somebody mentioned a new start / Keeping me off of the old track / Try and take showers in Prozac / Just to see how fast / I close the door to the past”.

Men det blev som bekendt ikke en anledning til at give op. Jesper siger selv, at den største fejl han begik i den periode, var at tvivle på om publikum stadig var der. Selvom publikum læser aviser, så er det stadig musikken det drejer sig om og da albummet kom og fik release på hovedbanegården var køen af fans lang. Og den efterfølgende turne blev en lang support, fra et meget dedikeret

publikum. Det løftede kraftigt i bandet at komme væk fra avisernes historier og ud til et publikum der stod og ventede. Som konsekvens tog DAD simpelthen ud og spillede hele albummet fra ende til anden, på en stor Skandinavians turne. Det var en ny og spændende oplevelse at tage ud med så meget nyt materiale og spille det fra ende til anden. I ”Soft Dogs” perioden havde de til tider følt sig som en flok producere, der også kunne spille. Med ”Scare Yourself”, blev de et rigtigt liveband igen.

Men det offentlige vendepunkt, med lidt ros fra pressen igen, kom først da DAD spillede til Frede og Marys bryllup i idrætsparken. Det var lidt som om de blev tilgivet der igen – også i pressen. Og på den lokale cafe, var der en der havde hørt en gammel dame inde i parken sige om Jacob; ”at det var noget forfærdelig musik, men at ham fra DAD sørme var god til at spille banjo”.

Producer story: DAD fandt et fedt studie oppe Göteborg at indspille i. Der lavede de demoer – og Michael Ritto kom op og hørte det de havde lavet. Han var klar til at smide en masse penge efter det, så på den måde var det fedt. De fik en ny producer, Michael Ilbert, ind over og det samarbejde fungerede ikke, resultatet blev stift og livløst. Og de fik næsten indspillet et helt album i Malmø, før de fandt ud af at det simpelthen ikke holdt. Meget spildt tid senere, fandt DAD ud af at ”Scare Yourself” var det album, de skulle producere selv. Ligesom de kun havde haft sig selv at støtte sig til i sangskrivnings processen – så var det også DAD selv der skulle producere. På teknikker siden fik de Henryk Lipp ind, en rigtig oldschool fyr, der havde arbejdet med Leather Nun i firserne. Det store plus ved ham var, at han var gammel i gårde og vidste at han skulle lade bandet arbejde så meget i fred som muligt. Minuset var at han var langsom i selve mikse processen, så DAD måtte parallel mikse i Horsens, København og Göteborg. Fire simultane mix af den samme plade... var der nogen der sagde garage!

Sangene: Da DAD kom i studiet lavede de først; ”Scare Yourself”, ”Camping”, ”Good Day” - og så et nummer der hed ”Money train”. Det sidste blev ikke til noget og blev glemt. Men alt hvad der blev lavet, blev optaget på Laust 8 spors båndoptager. Her skrev han tid og sted på alle båndene, men pludseligt var der ét der ikke stod noget på, og da bandet lyttede på det, lå næsten hele ”Money Train ” der. Laust kunne overhovedet ikke huske de havde spillet den. Det var en gemt juvel og det hele var der. Riffet var super fedt fra starten, men det gjaldt bare om at forhindre, at der gik røvbaldeblues i den – for nummeret bevægede sig ikke særligt meget. Så man skulle hele tiden betone tingene i musikken lidt forskelligt. Men det gjorde netop sangen sjov at spille. Og de omdøbte den til ”Lawrence of Arabia”. Det hed den i lang tid. Jesper sang som altid bare pludder henover musikken, indtil de fik skrevet en rigtig tekst – og her var det altså at de fandt de på ordspillet ”Lawrence of Surburbia”. I første omgang var de næsten sikre på sikre på, at det ordspil måtte være brugt. Så de googlede det, men udover en lille comic strip, fandt de ikke nogen der havde brugt det. Så den titel beholdt de. Nummeret viste sig også at fungere rigtigt godt live – også visuelt – og så pegede den i øvrigt på mange måder frem imod stemningen på ”Monster Philosophy”.

Titelnummeret ”Scare Yourself” pegede den anden vej. Den havde på mange måder fat i energien fra ”Everything Glows”. Man kan høre det, hvis man lægger mærke til akkorderne og måden skiftende kommer på i musikken – og så hele dynamikken. ”Scare Yourself” er blevet til på en rigtigt DAD måde. Der er flere forskellige ideer, som bandet jammer henover, og på et eller andet tidspunkt sætter de to af ideerne sammen - og ser hvad der sker. Men lige med ”Scare Yourself”, var det svært for hele bandet at acceptere, at det næsten var et jazznummer der havde sneget sig ind. A-stykket er jo helt jazzet. Så Jesper kunne se, at hvis der skulle ske noget som helst der, så var der ikke andet at gøre end at skrike igennem. Effekten var lidt som at lege med legoklodser. Nogen lagde den første klods og så var der en anden der byggede ovenpå. Og så længe Jesper bare fik lov til at skrike som en stukket gris i omkvædet, så var han tilfreds. Men ”Scare Yourself er et mønster eksempel på hvordan et nummer bliver til; en i bandet laver en fed melodi linje og en anden smider

en kontralinje ind over. Nogle gange slås de – og så flytter det sig ikke – andre gange går de to ting i hak – og så sker der noget med nummeret.

”A good day to give it up”, var en hjørnesteen på albummet. Den holder måske ikke helt til tidens tand, men da DAD lavede albummet var det en af de rigtigt vigtige sange, med en meget effektiv tekst. Det samme gjaldt ”Unexplained”; en lille perle på albummet – også den favner på tekstsiden, hvor DAD var på det tidspunkt. Den starter med tekstlinierne; ”I hope my mind is like a parachute / I hope it opens on time / I know the same as I knew before / All is lost inside” Men den slutter med tekstlinierne; ”I know my mind / Is like a hurricane / And I will blow you all away.” ”Unexplained” trækker tråde helt tilbage til ”Naked” fra ”Helpyourselfish” – og der er lidt ”Suicide” inspiration i nummeret. Hele bandet nyder stadig at spille den, når de får chancen for det.

Endelig er der ”Little Addict” der var en kæmpefavorit for hele bandet. De øvede og øvede det nummer, men det lykkedes simpelthen ikke at få den lige så god som den var i demo versionen. Så til sidst måtte de krybe til korset og simpelthen tage demo versionen med på albummet. Så der er simpelthen en demo med på albummet! DAD kunne simpelthen ikke re etablere magien, men heller ikke lade nummeret gå.

Cover story: Det var Kevin, der også tog billederne til ”Everything Glows”, der skulle tage coverbillederne til ”Scare Yourself”. DAD tog nogle forskellige sessions med den same grundide, men hvor de prøvede noget forskelligt tøj. De ville gerne nå frem til noget der var meget ”The Clash” eller ”Ramones” inspireret og ligesom signalerede tilbage til garagen. Det kom der det meget effektive og kontante cover billede ud af, hvor titlen ”Scare Yourself” – nærmest er ridset ind i bunden. Og så er bookletten fyldt med Stigs fantastiske tegninger af angst-dyr.

Stage story: Jesper: ”Vi tog alt fest og farver ud af showet og holdt den kompromisløse stil fra albummet, når vi spillede live. Ikke flere store kohoveder med blinkende indianerfjer i alle farver, der blev *kun* brugt hvidt lys og stroboskoblys – intet andet. Vi opdagede at vi ikke behøvede hele det cirkus med gule og røde lamper, for at gøre det vi var bedst til, nemlig at trykke den af. Så på den måde blev ”Scare Yourself” også startskuddet til den erfaring, at man kan spille når som helst og hvor som helst. Det er sjovt med det store show – men det er ikke det alting hænger på, når det kommer til stykket.

Monster Philosophy

Ser man på DAD’s album i en lang række, kan man se hvordan de ofte veksler mellem bløde og hårde album – men ”Monster Philosophy” blev ikke ”Scare Yourself”s bløde modstykke – det havde ”Soft Dogs” allerede været. I stedet blev det et sjældent eksempel på det perfekt afbalancerede album.

”Monster Philosophy” prøvede at bruge al den frihed som DAD havde fundet på ”Everything Glows” til noget. Så albummets mission er på sin vis den samme, som på ”Everything Glows”, men musikken blev lavet af et band der havde været igennem en hel masse ting i de mellemliggende ti år. Så hvor ”Scare Yourself” havde en masse bitterhed, så havde ”Monster Philosophy” fat i friheden igen, men med en ny tone af melankoli nogle steder. Friheden lå også i måden der blev øvet og produceret sange til albummet. DAD tog over til en herregård på Fyn, hvor de par gange, lavede en tre dages øvelejr. De lukkede for alle besøg og kørte det helt selv. Og så prøvede de at se, om de ikke kunne arbejde helt uden dogmer denne gang. De var selvfølgelig enige om at det skulle være rock, men på ”Scare Yourself” var der fart på hele tiden og på ”Soft Dogs” blev alt med en puls over 120 kasseret med det samme. Denne gang skulle alting være frit.

Til gengæld arbejdede DAD struktureret på en anden måde. De startede simpelthen med at give hinanden lektier for. Så da de mødtes på Fyn til første øve session, havde alle noget med. Hele

bandet havde i frisk erindring, *hvor* hårdt det havde været at lave ”Scare Yourself”, fordi alle var i underskud. Folk havde ikke noget med, når de kom, alt blev presset ud i øvelokalet. Det betød dage hvor der bare blev spyttet ”Twist and shout” akkorder ud, fordi ingen havde forberedt noget. Det skulle bare ikke ske igen. Så aftalen var, at alle skulle have mindst fem ideer med. Ikke løse, men gennemarbejdede ting. Resultatet var at DAD havde 40 ideer med over, til den første session – og der kom flere til – også ideer der overlevede til det endelige album. Så tingene blev hverken skabt i øvelokalet eller gennem sofa øvere – ideerne kom hjemmefra og mødte hinanden til den første session. Det var nyt. Og alting fik en chance. DAD lod smagsløgene hvile, indtil numrene kom til sidste heat, hvor tingene skulle vælges ud til det færdige album. ”Monster Philosophy” blev derfor også et meget demokratisk album – og i modsætning til nogle af de andre album, er det svært at sætte navn på hvem der har været motoren her.

Specielt Jacob var begejstret for den nye arbejdsform. Han havde været bange for at skulle i gang med det nye album. Så det var en kæmpe lettelse at se hvor meget alle havde taget med. Alle ideerne blev vendt og drejet, taget med hjem og sat sammen på nye måder. Og langsomt tog albummet form. I arbejdet med det enkelte nummer, kunne der ikke nedlægges veto. Hver enkelt i bandet var nødt til at slås for ideerne – og man kunne sagtens blive nedstemt, på den måde var det stadig en hård proces. Men omvendt var det alligevel de numre, hvor alle fire havde bidraget med noget vigtige ting, der overlevede. Det var de numre de dannede i fællesskab der stod stærkest. Solopræstationer holdt sjældent lige så godt.

Da albummet udkom i udlandet blev det pænt modtaget, men i Danmark var anmeldelserne temmelig ublide. Ligesom det i sin tid var tilfældet med ”Helpyourselfish” – så var der interesse fra udlandet og høvl fra de hjemlige anmeldere. Bandet havde ellers aldrig været bedre rent teknisk og der var kælet for alle detaljerne, men det var det de færreste der fik øje på hjemme. ”Monster Philosophy” viste sig i højere grad, at være et internationalt album, end et dansk album. Måske var det fordi de danske anmeldere kendte DAD bedre, end de udenlandske og derfor havde andre forventninger. Pæne var anmeldelserne i hvert fald ikke. De gamle anmeldere ledte efter det gamle DAD, med det riff-sikre flair og de unge anmeldere der kunne deres bagkatalog knap så godt, kunne ikke få øje på de nye tendenser i musikken. På den måde kunne man opleve albummet, både blive skældt ud for ikke at holde ved det gamle OG for at være mere af det samme. Ser man på de gamle anmeldere, var det tydeligt at de havde lagt DAD et helt bestemt sted i deres rockhjerter – og derfra måtte DAD helst ikke bevæge sig. De lyttede stadig efter drengerøvene... Og jo længere DAD stod fra det billede, desto hårdere blev kritikken. Langt ind i fanrækkerne var der også et ønske om, at der ikke kom noget der var *for* nyt, man elskede jo det DAD man kendte... Problemet var bare, at det er i konfrontationen med det nye, at udfordringen ligger når man laver musikken. At overraske sig selv og få det til at passe med den man er når musikken laves.

Men DAD er selvfølgelig DAD – og det er de på alle deres albums. På ”Call of the Wild” er DAD tilsat cowboy hatte, på ”No Fuel” er de tilsat læderbukser. På ”Helpyourselfish” blandes DAD med kulsort heavy metal, på ”Simpatico” med tyggegummipop, på ”Soft Dog” med California rock og på ”Scare Yourself” med garagelyd. Det er altid noget nyt, men det er også altid DAD. Ser man på hele forløbet, lige fra ”Call of the Wild” og til ”Monster Philosophy”, så kan man se det som en rejse indad mod noget DAD har i sig selv og som de langsomt afdækker, album for album. Så samtidigt med at DAD har prøvet en masse nye ting af gennem årene, så har de også skrællet lag af, der har bragt musikken tættere og tættere på en helt bestemt kerne. En kerne der er helt unik for DAD.

Producer story: Fra at der var pladeselskaber og managers der tog hånd om det hele, så var produktionen af ”Monster Philosophy” helt selvkørende. DAD var tilbage ved sit mantra om at ”selvgjort er velgjort”. Så DAD fandt selv jobs, de fandt selv studiet, de bestilte selv billetterne – styrede selv budgettet. Og da de fandt studiet til ”Monster”-indspilningerne var det helt fantastisk.

Det var et studie i New York og Jesper fandt det ved at sidde og surfe på nettet. Først kiggede han på steder i Minneapolis og San Diego. Men så poppede det fede Shorefire Studio op til sidst. Alting var bare så brunt og lækkert. I gamle dage var det sådan, at man lejede alt det gear man brugte. Sådan havde det også været i Shorefire, så de havde alle mulige ting stående fra dengang - og både Laust og Jacob forelskede sig fuldstændigt i noget af det gamle gear.

DAD arbejde sammen med Jon Schuman. Der tidligere havde arbejdet med Kashmir omkring "The Good life" og bands som Mew og Kent. Jons lyd var meget direkte og klar – det samme gjaldt i arbejdsprocessen. Når de nye ideer blev præsenteret fik de et meget klart ja og nej og for et gammelt band som DAD var det den helt rigtige mur, at spille opad. De fik det som de ville have det, men Jon var ikke bange for at diskutere ideerne og udfordre dem. Det kunne have været irriterende, men med Jon fungerede det perfekt, fordi referencerammen musikalsk var fælles. De talte simpelthen samme sprog rent musikalsk. Og så var Jon en af de producere, der kunne sit computerhåndværk – der var ikke noget overvintret Don Smith i ham. Han kendte sin computer og han kunne få den til at fungere lydmæssigt, med alle de gamle rørting i New Jersey studiet. Han kunne både sin digitale og analoge lyd. Og så havde han det brede overblik, som kendetegner mange af de gode danske teknikere.

Sangene: På "Monster Philosophy" var det meningen at tilsætte black disco til DAD universet. Men den ide smittede kun af på to af numrene i sidste ende, så det væsentligste "Monster Philosophy" bidrager med er måske en ny snert moden melankoli og så en ekstrem dynamik, der især kommer til udtryk i de numre der har voldsomme temposkift.

Titelnummeret er et meget vigtigt nummer for albummet. Oprindeligt var arbejdstitlen "Black Disco". For "Monster Philosophy" og "To deep for Me" kører i en helt klassisk disco rytme. Hos DAD's parres den med heavy rock og "Monster Philosophy" blev resultatet. Nummeret lå færdigt relativt tidligt, selvom tekst og titel var en anden. Det var et nummer der var begejstring for, lige fra starten. Det blev derfor også titelnummeret, hvilket måske er en svaghed set i bakspejlet, fordi det ikke er så kendetegnende for resten af pladen. "Monster Philosophy" stikker faktisk lidt ud stemningsmæssigt og med den som titel, rammer man måske ikke den balance som albummet ellers har, med hurtige numre som "Beautiful Together" og "Chainsaw" på den ene side – der henholdsvis har det lette og det tunge tryk. Og så med numre som "Night Stalker" og "If I Succeed", på den anden side.

Men udover de meget hårde og kontante numre på albummet, er der også en lang række, der især gør sig bemærket ved måden at mikse tempoet på, mest tydeligt er det på "Money always takes the Place of Life", der starter som en klassisk ballade, men udvikler sig til et gedigent rocknummer. Det samme kan man se lidt af, i "You won't change". Skiftende i musikken, er næsten umuligt ikke at blive revet med af. Og især her, kan man se Jon Schumans store fingeraftryk. På nogle af de tidligere album, kan man høre DAD numre der har postuleret den dynamik i opbygningen – men på "Money takes the Place", fungerer det faktisk på en måde der kunne være Nirvana værdigt. Helt ro på starten – og fuld power på når det går løs.

Selvom "Monster Philosophy" har relativt mange ballader, så har albummet også sit live potentiale når det gælder rene up-tempo numre. "Chainsaw" er f.eks. blevet det live nummer, der har fået den status, som "Marlboro Man" havde i gamle dage. Det er her der bliver sunget fællessang og hvor Laust laver sin trommesolo. En all time live favourit.

Cover story: "Monster Philosophy" forsiden, blev måske lidt mørk i forhold til den tone pladen egentligt fik. Men der en tendens til at titlen også farver selve forsiden, for at de skal tale sammen. Så forsiden passer godt til titelnummeret, men det passer måske ikke helt til albummet som helhed. Men den er blevet flot og selve figuren er et mix af Rodins "Tænkeren" og det klassiske DAD hoved. Søren A søgte tilladelse til at få lov til at fotografere Rodins statue i Paris, men ansøgningen

fik lov at ligge i bunkerne. Det var umuligt at få et ”ja” eller ”nej” fra Rodin museet – og deadline nærmede sig. Så Søren og fotografen tog til Paris uden nogen aftaler og gik ind i museets park, og begyndte at tage billeder af ”Tænkeren”. Da opsynsmændene kom styrtende, begyndte Søren at præsentere dem for ansøgningerne, samtidigt med at han insisterede på ikke at kunne forstå fransk. I god parisisk tradition, var der ikke nogen af opsynsmændene, der kunne engelsk – så det skabte så meget kaos, at der gik næsten ti minutter, før nogen kunne smide dem ud. På den tid var alle billederne taget. Resten var et spørgsmål om grafisk arbejde og photoshop. Så sad monsteret der og tænkte med store horn foran en truende mørk himmel.

Stage story: Jesper: ”Da albummet kom, følte vi at det var tid til de store scene shows igen. Vi lavede en præsentation i silende regnvejr på Rådhuspladsen, hvor vi spillede på toppen af den gamle busterminal, på direkte tv – Stig i bar overkrop og læderbukser... Men også senere på turneen, kørte vi den helt ud. Scenemæssigt havde DAD fået selvtilliden igen. Vi havde to catwalks, der gik tolv meter ud blandt publikum og vi var friske på at være Danmarks største rockband igen... også når det gjaldt om at betale regningen for sceneshowet bagefter. Så de små sure anmeldelser blev fulgt op af en større turne, med udsolgte koncerter og fans der allerede kunne alle teksterne til det nye album.”